

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox
- în duhul național creștin al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul I, Nr. 8, APRILIE 2004

Apare la sfârșitul lunii

7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

ARGUMENTE REVOLTĂTOARE

Nicador Zelea Codreanu

Trăim cu toții un vis urât, dar, spre deosebire de visele nopții, din acesta nu ne mai trezim deloc.

Ne-am lăsat îmbrobodii de niște politicieni foști comuniști, obtuși și agramati, legați între ei prin legile mafiei, blindați cu diplome universitare și postuniversitare, deveniți cadre universitare și chiar academicieni pe criterii politice – și după 50 de ani de viață de boi în jug, acum ni s-a luat jugul; și atât!

Visul românilor în 1989 a fost, în primul rând, un vis de libertate; nu că nu am fi dorit să ne astămpărăm chițăiturile din burțile goale, dar eram atât de fericiți de perspectiva unei vieți libere, încât uitaserăm de toate necazurile.

Dar iată că acești conducători diformi din cauza prânzurilor îmbelșugate, îngrijorați foarte de soarta țării (lor), emit din capetele îngrijorător rotunjite, legi.

Aceste legi nu pot decât să îi caracterizeze, păstrând amprenta originii materne și paterne.

Crescuți și educați în spirit comunist, sunt apucați de frisoane când aud de legionari.

Păi, măi tovarăși, hai să ne hotărâm la un fel: din sutele de mii de deținuți politici din timpul când dvs. sau părinții dvs. conduceau "cu strălucire" destinele acestei amărate țări, 80% au fost legionari; după 1989 le-ați dat pensii compensatorii substanțiale; noi ce să credem, că sunteți caiafe cu două fețe? Când sunteți dvs. cei adevărați: când faceți legi prin care interziceți chiar și folosirea cuvântului "legionar" sau când îi recompensați bănește pentru tinerile petrecute sub supravegherea directă și atentă a părinților domniilor voastre?

Mai zilele trecute primim de la O.S.I.M. răspunsul la cererea de înregistrare a mărcii pentru revista noastră. Negativ.

Argumente: legea siguranței naționale nr. 51/1991 a Parlamentului speriat de o eventuală mineriadă a legionarilor octogenari și nonagenari care ar pune în pericol ordinea existentă!

Că lumea a început să se deștepte și că mai devreme sau mai târziu, nu va mai suporta nedreptatea și matrapazlăcurile dvs., asta este cu totul altceva, și reacția va fi, poate, tot atât de legionară ca și "Piața Universității".

Nu sunt jurist de meserie, dar este absolut evidentă și pentru un profan contradicția dintre drepturile omului, consfințite prin Constituție, și această lege; dar, liniștiți-vă, nu este singurul argument al doctului funcționar care a făcut "cercetarea": dă un facsimil dintr-un dicționar explicativ al limbii române editat pe vremea d-lui Roller:

legionar = luptător în legiunile romane;

legionar = membru al Gărzii de fier, organizație teroristă de tip fascist etc. etc.

CUPRINS:

Ideologie Evreii, țiganii și legionarii

Cazurile I. Gh. Duca și Stelescu

Atitudini De la statul național la satul mondial
Invitația la trădare

Interviu Conspirațiile împotriva lui Eminescu
Texte oculte

Istorie Tribunalul Internațional Nürnberg

Apariție de carte "Stilul legionar de luptă"
"Honio legionar"

Diverse Anul "Ștefan cel Mare"
Strungăreața veninoasă

Comarii

Păi, mai întâi și mai întâi, poți fi legionar fără să fii "membru al Gărzii de fier", denumire sub care a participat la alegeri Mișcarea Legionară în 1930-1931, când a fost interzisă printr-o hotărâre abuzivă și nejustificată, ca și în zilele noastre.

Și ca să înțeleagă și dumnealui, dl. funcționar de la O.S.I.M., îi dau un exemplu "pe viu": subsemnatul sunt legionar, dar nu pot fi membru al Gărzii de Fier, că m-am născut prea târziu! Cât despre apartenența Mișcării Legionare la fascism sau nazism, unii, ceva mai deștepti și mai competenți în problemă, au stabilit în justiția internațională, creată imediat după război, că Mișcarea Legionară n-are nici o legătură directă cu fascismul sau nazismul. Totuși, dacă dvs., d-le funcționar, nu sunteți de acord cu hotărârile Tribunalului de la Nürnberg, vă privește. Ca dovadă că nu vă port pică, vă dau și un sfat: să nu contestați public acel tribunal.

Păi, mai întâi și mai întâi, poți fi legionar fără să fii "membru al Gărzii de fier", denumire sub care a participat la alegeri Mișcarea Legionară în 1930-1931, când a fost interzisă printr-o hotărâre abuzivă și nejustificată, ca și în zilele noastre.

Cât despre calificativul de terorist, acesta s-ar putea aplica, absolut motivat, guvernelor (țărănist, liberal etc.) care, în perioada de referință, au omorât mii de legionari – atenție: fără judecată, la simplul ordin al criminalilor Carol al II-lea, Armand Călinescu, Gavrila Marinescu etc. Legionarii au fost niște victime care, totuși, n câteva rânduri, au explodat, nemaiputând suporta injustiția și teroarea de stat.

Iată concluzia istoricului Alex. Mihai Stoenescu exprimată în monumentală lucrare "Istoria loviturilor de stat din România", vol. 3, la pag. 200:

(continuare în pag. 5)

"EVREII, ȚIGANII ȘI LEGIONARIII" SAU PENTRU CE SE CAUTĂ ANTISEMIȚI ȘI "ȚAPI ISPĂȘITORI"

În ultimul timp a reînceput, mai puternic, corul calomniilor la adresa Mișcării Legionare: **antisemită, șovină, violentă etc.** "A reînceput" e un fel de-a spune, pentru că, de fapt, se continuă aceleași mistificări grosolane care au împânzit lumea încă de la apariția Legiunii.

În ce scop se mistifică istoria poporului român? Și, mai ales, de către cine?

Răspunsul la prima întrebare este cuprins în cel la a doua întrebare: dușmanii neamului românesc, dușmanii renașterii lui spirituale, ai unității teritoriale, ai supraviețuirii lui ca neam.

Din păcate, uneori acești dușmani sunt "ajutați" – conștient sau nu – de diverși "agitați" care nu cunosc doctrina legionară, deși se pretind "șefi". Aceștia folosesc orice argumente colaterale, intră în dispute agresive și inutile, se pierd în amănunte, se preocupă la infinit de defectele evreilor, "uitând" un adevăr DE BAZĂ, strigător la cer: SCOPUL MIȘCĂRII – AFIRMAT ȘI DEMONSTRAT ÎNTOTDEAUNA – ESTE RIDICAREA POPORULUI ROMÂN, NU COBORĂREA (NICIDECUM DISTRUGEREA) ALTOR POPOARE, este crearea românului CORECT, DREPT, MUNCITOR, IUBITOR. **"Decât să învingi printr-o mișelie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei."** (Corneliu Zelea Codreanu – "Cântecul șefului de cuib") Deci NICI MĂCAR ADVERSARULUI NU ESTE ADMIS, ÎN CONCEPȚIA LEGIONARĂ, SĂ-I FACI MĂCAR O NEDREPTATE, NECUM SĂ PERSECUȚI SAU SĂ ASASINEZI ÎN MASĂ!

Primele legi antisemite în România s-au dat în timpul dictaturii lui Carol al II-lea, sub guvernul Goga – A. C. Cuza, în 1938, când legionarii erau prizonieri, închiși abuziv și asasinați în masă – fapt atestat istoric.

Antisemitismul funciar, irațional, violent, obsesiv al prof. A. C. Cuza, propovăduit non-stop, transformat în "doctrină", cu capete de evrei sparte și prăvălii distruse a fost, de altfel, și motivul despărțirii Căpitanului de A. C. Cuza în 1927, când a luat hotărârea înființării Legiunii ca instrument de ridicare a poporului român și crearea unui nou tip de erou, "un uriaș" cu picioarele înfipte în gila străbună și cu mâinile ținându-se de toatele Cerului, neclintit și neabătut.

NICIODATĂ MIȘCAREA LEGIONARĂ NU A FOST CONDAMNATĂ PENTRU OMORĂREA EVREILOR – nici în vremea Căpitanului, nici în vremea lui Antonescu (1941 – 1944), când legionarii erau prizonieri și închiși abuziv cu miile, nici în vremea comunismului totalitar care îi ura de moarte pe legionari (și care avea în conducere foarte mulți evrei).

Povestea cu evreii atârnați în cârligele de la Abator a fost infirmată demult (vezi mărturiile și dezmințirile medicilor veterinari și ale funcționarilor Abatorului, publicate în "Expres Magazin" nr. 4 din 1991), de asemenea, și cea cu oameni îmbrăcați în cămașă verde în ian. 1941, care au jefuit, au provocat dezordine și au ucis (declarațiile din cartea prof. Ion Coja, "Legionarii noștri", Buc., 2001).

Acuzele nefondate aduse Mișcării se bazează pe două lucruri: ori nu se citează deloc din Căpitan, făcându-se afirmații "în aer", ori se citează trunchiat. Și într-un caz, și în celălalt, procedeul este nu numai antiștiințific și antiistoric, ci lipsit de bun simț elementar.

De exemplu, pentru "demonstrarea" antisemitismului Căpitanului (și, implicit, al Mișcării) se citează deseori fraza: "Pentru mine este clar și precis: inteligentă sau neinteligentă, parazită sau neparazită, morală sau imorală, această populație este o populație dușmană aici, pe pământul țării." (populația la care se referă sunt evreii). Dar se omite continuarea ei imediată: "Și

eu înțeleg să lupt împotriva ei cu toate mijloacele pe care mi le va pune la dispoziție mintea, legea și dreptul meu românesc." (Corneliu Zelea Codreanu – Discurs în Parlamentul României, 1931)

MARE ATENȚIE LA CUVINTE:

- parazită SAU NEPARAZITĂ – deci nici măcar nu afirmă că populația evreiască e parazită;

- să lupt cu mijloacele pe care mi le va pune la dispoziție LEGEA

- Se poate susține că n-ar exista dreptul la APĂRARE?

- CĂPITANUL NU SUSȚINE NICĂIERI (nu numai în fraza citată, dar NICĂIERI) CĂ EVREII AR TREBUI OMORAȚI, ÎMPUȘCAȚI, "POGROMIȚI"!

Așa cum nu se poate spune că poporul român ar fi antiturc, antitatar, antigerman, antioccidental doar pentru că a luptat – și chiar cu arma în mână – împotriva turcilor, tătarilor, germanilor, Aliaților (la diverse momente ale istoriei), tot așa nu se poate spune că Mișcarea Legionară ar fi fost antisemită doar pentru că lupta PENTRU AFIRMAREA POPORULUI ROMÂN, IAR NICIDECUM PENTRU COBORĂREA ALTOR POPOARE, FIE ELE SEMITE!

"Se uită", de asemenea, discuția Căpitanului cu David Șafran, fiul rabinului comunității evreiești din România acelor ani, Hanneh Șafran (David Șafran a devenit mai târziu rabinul Genevei): "Un om care crede, cum cred eu, nu numai în judecata istoriei, ci și a lui Dumnezeu, nu poate urî alte neamuri, egale în fața Lui." (Corneliu Zelea Codreanu în 1937, la Casa Verde); "Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu." (Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Iar celor care aduc ca argumente VIOLENȚA Mișcării (cazurile DUCA, STELESCU, ARMAND CĂLINESCU) le spun că NICI UNUL DINTRE ACEȘTIA NU ERA EVREU! NICI MANCIU nu era evreu! Cazul MANCIU a fost prezentat pe larg în numărul trecut al revistei noastre sub titlul "Scrisoarea I", astfel încât nu insist asupra lui, mărginindu-mă să subliniez că a fost LEGITIMĂ APĂRARE – CONSIDERATĂ ASTFEL DE JUSTIȚIA ROMÂNĂ; CAZ CLASAT DEFINITIV – AUTORITATEA LUCRULUI JUDECAT.

Cazurile Duca, Stelescu le prezentăm chiar în pagina următoare a numărului acesta, iar cazul ARMAND CĂLINESCU, petrecut DUPĂ MOARTEA CĂPITANULUI, îl vom prezenta în numărul din septembrie 2004, la împlinirea a 65 de ani de la eveniment, odată cu comemorarea SUTELOR DE LEGIONARI ASASINAȚI FĂRĂ JUDECATĂ ȘI EXPUȘI ÎN STRADĂ DE STATUL ROMÂN.

Despre împușcarea lui IORGA ȘI MADGEARU, ca și despre asasinările de la JILAVA din nov. 1940, voi spune doar, pe scurt, că NU APARTIN MIȘCĂRII CREATE DE CĂPITAN, CI ABATERILOR GRAVE DE LA LINIA LEGIONARĂ SUB NOUL ȘEF, HORIA SIMA, ABATERI SANȚIONATE DE Forul Legionar și de Congresul Legionar în 1954, când HORIA SIMA A FOST DECLARAT (de către gradele legionare din vremea Căpitanului) "DECĂZUT DIN ORICE FUNCȚIE ÎN CADRUL MIȘCĂRII ȘI FĂRĂ DREPT DE A MAI VORBI ÎN NUMELE EI".

Cât despre ȚIGANI, ce să mai discutăm? Desfid pe oricine ar încerca să demonstreze că Mișcarea a luptat împotriva Țiganilor! (Asta ca să nu mai vorbim că însuși Căpitanul a botezat câțiva țigani, iar la fiecare 23 aprilie se adunau în fața sediului central al Mișcării căruțele cu țigani care veneau să-l omăgieze pe naș – vezi Ion Dumitrescu-Borșa – "Cal troian intra muros".)

Nicoleta Codrin

I. Gh. Duca a fost împușcat pentru atitudinea sa VIOLENTĂ ȘI ILEGALĂ ANTIROMÂNESCĂ.

În urma angajamentului luat personal și oficial de I. Gh. Duca la Paris față de puterile străine, de exterminare a Mișcării Legionare (publicat în ziarul din Paris), precum și a punerii în practică a acestui angajament prin:

- dizolvarea ilegală a Legiunii (prin simplu Jurnal al Consiliului de Miniștri - desemnat de rege),
- prin represiuni antilegionare soldate cu mii de arești fără mandat, bătăi și 18 morți - în campania electorală din dec. 1933,

(toate acestea în ciuda avertismentelor primite),

Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica și Doru Belimace au comis actul disperat de la Sinaia din 29 dec. 1933 (împușcarea lui I. Gh. Duca), fără știrea Căpitanului.

La procesul intentat Mișcării, atât Căpitanul, cât și ceilalți din conducerea legionară au fost achitați de Tribunalul Militar (deși s-au făcut presiuni pentru condamnarea Căpitanului și a Mișcării), dovedindu-se că legionarii care îl împușcaseră pe Duca acționaseră din proprie inițiativă.

Notă: Acest grup de trei legionari care l-au împușcat pe Duca a primit numele de "Nicadori" (de la numele celor trei: NI - de la Nicolae Constantinescu, CA - de la Caranica și DOR - de la Doru Belimace)

"Ieri, vineri 16 (febr. 1934), mareșalul Averescu a făcut declarații politice cu privire la dizolvarea Gărzii de Fier (...). Declarațiile lui sunt de o importanță capitală, că Duca nu este o victimă, ci el este răspunzător de faptele lui." (sublin. red.)

"Fenomenul causal al morții lui Duca nu este complotul, ci provocările, nedreptățile și încălcările de legi ale acestuia ca șef al guvernului. În aceasta stă valoarea istorico-morală a gestului de la Sinaia, din care conducătorii au de învățat, că dacă îndrăznesc să sfarme legile și să-și iasă din minti, se înșeală amarnic imaginându-și că prin situația pe care o detin sunt la adăpost de orice răspundere. Se înșeală pentru că se poate găsi un nebun care să-i culce la pământ." (sublin. red.)

(...) Se condamnă efectul fără să se condamne cauza care l-a născut. Ori cauza nu este complotul unor nebuni, ci călcarea noastră în picioare, batjocura Bisericii, asasinatul laș."

(Corneliu Zelea Codreanu - File de jurnal, 1933)

CAZUL STELESCU

Mihail Stelescu a fost împușcat pentru TRĂDARE: PENTRU DOUĂ TENTATIVE DE ASASINAT LAȘ ȘI PENTRU BATJOCORIREA NEDREAPTĂ ȘI SISTEMATICĂ A FOȘTILOR CAMARAZI, ACESTEA FIIND FINANȚATE DE GUVERN PENTRU DISTRUGEREA MIȘCĂRII.

Stelescu, născut în 1917, a fost unul dintre primii legionari care au depus legământul legionar (împreună cu Căpitanul), la 8 nov. 1927, pe când era încă elev; a fost șef al Frăției de Cruce din Galați încă din 1927, apoi șeful Frățiilor de Cruce pe țară (1930 - 1934) și comandant legionar în prima serie (1932).

A devenit deputat în Parlamentul României din partea Mișcării Legionare, la numai 25 de ani, fiind cel mai tânăr parlamentar român (cu dispensă), în urma alegerilor

Nicadorii și Decemvirii s-au predat de bună voie autorităților (CAZURI UNICE ÎN ISTORIE).

Deși au fost condamnați pe viață la muncă silnică (atenție: nu la moarte, ci la muncă silnică), Nicadorii și Decemvirii au fost asasinați de autorități prin strangulare, împreună cu Corneliu Zelea Codreanu, în noaptea de 29/30 nov. 1938 (noaptea Sf. Andrei), lângă pădurea Tâncăbești.

generale din iulie 1932. Legionarii merseseră (fiecare) zeci de km pe jos, prin arșiță, înfruntând bătăile și moartea; Căpitanul însuși îi cedase locul de deputat în Parlament pentru a-i dovedi încrederea și pentru ca Stelescu, bun orator, să reprezinte Legiunea.

Dar Stelescu, ros de ambiția de a fi el șeful Legiunii, a "răsplătit" cumplit dragostea și speranțele camarazilor: a încercat înlăturarea Căpitanului prin intrigă meschine și, văzând că nu are succes, a încercat (de două ori!) asasinarea Căpitanului (prin împușcare și prin otrăvire).

A recunoscut, a fost judecat de un Consiliu de onoare legionar (compus din 23 persoane și prezidat de gen. Gh. Cantacuzino Grănicerul) și a fost exclus din organizație în 1934 (Circulara din 25 sept. 1934 din "Circulări și manifeste" - Corneliu Zelea Codreanu).

Circulara din 25 sept. 1934:

"Camarazi,

Consiliul de onoare, compus din Comandanți legionari cu gradele câștigate în lupte și din legionari cu legământ, sub președinția Domnului General Cantacuzino-Grănicerul, pentru a cerceta „Cazul Stelescu”, astăzi la ora 3 și jumătate s'a pronunțat în modul următor, după o deliberare de 4 ore:

1. Mihail Stelescu este vinovat ca legionar.

2. Este vinovat de înaltă trădare.

3. Mihail Stelescu, față de Codul de onoare, este și rămâne desonorat și deci descalificat.

Hotărârea este dată în unanimitatea Consiliului, compus din 23 persoane.

I. În urma acestei sentințe, subsemnatul, Șef al Gărzii de Fier, hotărăsc eliminarea din Gardă a lui Mihail Stelescu pe termen nelimitat.

II. Felicit Consiliul de onoare și pe Președintele său, Generalul Cantacuzino-Grănicerul, pentru sănătatea și înălțimea morală a sentinței date.

III. Acord lui Stelescu dreptul, ca într'un viitor cât de îndepărtat, care rămâne la aprecierea mea, să-și poată răscumpăra în fața aceluiași Consiliu de onoare, convocat de mine în acest scop, numai prin jertfă, onoarea pierdută și păcatul făcut.

Deci Căpitanul l-a eliminat din Legiune pe Stelescu; nu numai că nu l-a condamnat la moarte, dar i-a acordat și dreptul de a se întoarce dacă ar fi redevenit om de onoare.

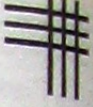
Mihail Stelescu însă nu s-a îndreptat; mai mult: a perseverat în greșeală, accentuând-o timp de doi ani, în pofida oricărui avertisment și a bunului-simț elementar, lansându-se într-o campanie de calomniere a Mișcării, a foștilor lui camarazi, prin intermediul ziarului "Cruciada Românismului", finanțat de guvern.

În paranteză amintim că, în pofida reclamației Căpitanului și a dovezilor, Parchetul a refuzat cercetarea lui Stelescu pentru tentativă de crimă.

Ion Caratânase, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Mihail Stelescu din perioada când erau camarazi, a hotărât pedepsirea trădătorului și, împreună cu Iosif Bozântan, a strâns un grup de 8 legionari, împușcându-l pe Stelescu (iulie 1936), pentru a spăla rușinea trădării, dar fără știrea Căpitanului, așa cum de altfel, s-a și demonstrat la proces.

Notă: Cei care l-au împușcat pe Stelescu au primit numele de "Decemviri" pentru că erau în număr de 10: 8 studenți (Iosif Bozântan, Ion Caratânase, Ștefan Georgescu, Ion Trandafir, Ion Pele, Ion Atanasiu, Radu Vlad Bogdan, Gavrilă Ion) și 2 muncitori (Grigore State, Ștefan Curcă).

Ștefan Georgescu și Radu Vlad Bogdan erau studenți la Teologie.

DE LA STATUL NAȚIONAL LA

Oare cum ar reacționa Ștefan cel Mare dacă ne-ar vedea că ne vindem copiii? Că tot comemorăm noi 500 de ani de la moartea dreptului între drepti. (Cu dispensă, după opinia unora). El, care i-a spărscut pe turci, pe tătari - și pentru pretenția lor primitivă ca toți vasalii să le ofere copii pentru cohorte de ieniceri sau pentru haremuri, ce-ar zice el despre noi? Sigur, este o întrebare ce ar putea să pară unora, dacă nu puerilă, cel puțin retorică.

Dar ce fel de țară este aceea de unde se vând copiii ca pe sclavi? Conducători creștini? Să fim serioși! Li vom vedea la Putna, făcând cruci largi și lungi și nu-i va trăsni pentru blasfemie. La fel de lamentabil se comportă și conducătorii conaționalilor noștri de la Chișinău: ei supervizează cel mai dezonorant comerț - cu oameni. Bucureștiul și Chișinăul au ajuns în topul sclavajului modern de pe continent.

Singura formă de regenerare

Comerțul cu oameni este principalul indiciu că statul național a ajuns la anemie. Străini de legea pământului, conducătorii noștri "creștini" nu mai respectă nici o lege. La fel se vor comporta și supușii lor. După distrugerea patrimoniului național, se mai pot vinde doar oameni.

Dacă așa va arăta "satul mondial", spre care ne orientează "cosmocratoriile" lumii contemporane, atunci românii trebuie să se opună acestei alienări induse.

Naționalismul autentic se va regenera fiindcă este singura formă de autoconservare, unica modalitate de răspuns natural față de unele construcții contra naturii. Este singura doctrină politică, bazată și pe reavivarea spiritului creștin. Naționalismul se opune internaționalismelor de orice formă. El se întemeiază pe cel mai curat umanism, pe iubirea de oameni, și nu are nimic a face cu șovinismul. Dacă un om își iubește copiii cu adevărat, cum ar putea să-i urască pe copiii vecinilor?

Ignoranța (?) i-a determinat pe occidentali să rostească îngroziți cuvântul "naționalism", să-l anatemizeze prin presă, prin dicționare și enciclopedii. Voit sau nu, ei confundă naționalismul cu intoleranța cea mai abjectă. Prin mimetism, spirite mărunte din România folosesc adjectivul "național", în locul termenului "naționalist". "Partidul nostru este național, nu naționalist", afirma un "lider" de portbagaj.

Onoruri militare pentru morții de foame

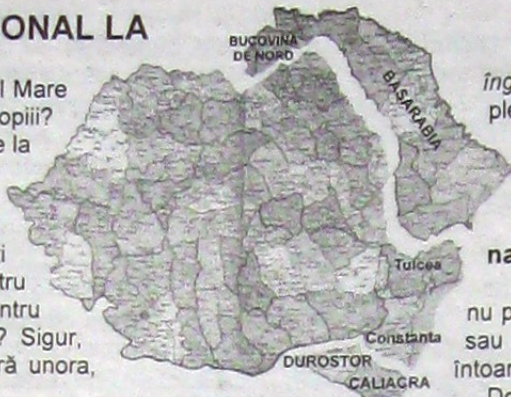
În chip reflex, românii obișnuiți, care trăiesc în condiții extreme, reacționează mult mai firesc. După atentatele musulmanilor de la Madrid, întrebate de o televiziune aservită ce mesaj ar vrea să transmită din Spania familiei rămase în țară, un român de aproximativ 40 de ani a dat un răspuns "incorct politic": "Aș vrea să-i rog pe conducătorii noștri să facă ceva și pentru noi românii, să nu mai fim nevoiți să pribegim prin lume pentru o bucată de pâine..." Un anonim care ar putea descalifica orice partid politic printr-o remarcă de bun simț. "O bucată de pâine"... De aici pornesc multe.

Mircea Dinescu, un mare pamfletar, făcea o comparație nepotrivită între cortegiul organizat pentru Ion Moța și Vasile Marin, uciși de bolșevicii lui Stalin în Spania, și parada militară, oferită morților de la Madrid, pe aeroportul Băneasa. Ambele ar fi fost deșănțate. În realitate, este vorba de două tragedii.

Există însă o mare diferență între victime: cei doi legionari au plecat ca voluntari în Spania pentru a lupta contra comunismului ce amenința Europa înainte de război, iar lucrătorii de azi, uciși de fanaticii musulmani, au plecat la muncă în Spania din cauza sărăciei provocate de comuniști. Ei au fost victime ale "cosmocratorilor" care ne construiesc iar un viitor luminos, fără să ne întrebe dacă nu vrem să ni-l facem singuri, în țară, așa cum dorim noi. Ce poate fi mai aberant decât să mori într-o țară străină, unde te-ai dus ca să culegi usturoi?

"Dragu' mamei, tat' tu e bine, i-a tăiat picioru' mai sus dă genunchi, celălalt e ars, da' și-a rvinut. Tu să ai grijă de mă-ta mare și să le spui ăloră să nu-l aducă pe tat-tu în țară că e

SATUL MONDIAL

Îngrijit foarte bine aici la Madrid", îi spunea o femeie plecată la muncă în Spania feciorului rămas în Peretu de Teleorman. Să nu mai vrea omul să vină în țară nici mort...

Patriotismul se educă, dar cu naționalismul te naști

Nu te obligă nimeni prin lege să devii naționalist și nu poți fi naționalist decât în țara ta. Naționalist te naști sau nu, așa cum păsările migratoare au instinctul întoarcerii.

Doar patriotismul se educă, se impune prin lege în unele țări. Trebuie să iubești America dacă pleci acolo, să devii patriot. Patriotismul se formează prin educație permanentă, se impune drapelul la poartă, la garaj, pe tricouri sau pe chiloți.

Naționalismul este altceva: este acea stare de grație, care-i scoate pe irlandezi, pe polonezi, pe evrei, pe români la New York sau la Boston să cânte, să danseze, să petreacă după legea lor de demult.

Ortodoxia este un element important al naționalismului românesc. Desigur, poți să fii romano-catolic, greco-catolic, protestant sau neoprotestant de orice culoare și să devii un autentic naționalist.

Propovăduitorii de toate culorile insistă însă excesiv pe mântuirea individuală. În realitate, reformatorii cei vechi puneau accent pe salvarea națiunilor prin credință, chiar dacă evaluarea este individuală. La judecata de Apoi se prezintă națiuni, nu doar indivizi, spune apostolul Pavel: "Vor fi adunate toate neamurile și limbile în văzduh, deasupra Văii lui Iosafat".

Binele nostru depinde și de binele altora

Fiindcă se întemeiază pe iubire, pe umanism, naționalismul este străin de orice formă de fanatism. El regenerează instinctele naturale de supraviețuire a poporului. Naționalismul nu se confundă cu hegemonismul, cu tentațiile de cucerire, de asuprire a altor popoare, fiindcă este însăși libertatea înțeleasă ca necesitate, ca să parafrazăm un dicton comunist. Binele unei națiuni nu se întemeiază pe răul alteia, așa cum este imoral să mănânci cozonac printre copii flămânzi. Prin urmare, orice tentăție imperialistă este un adversar atavic al naționalismului. "Prosperitatea Japoniei nu este posibilă fără prosperitatea celorlalte țări", afirma recent ambasadorul acestei țări la București.

Apocalipsa vine de la Babilon

Există momente extreme în istoria umanității, când supraviețuirea națiunilor se pune în termeni duri. "Apocalipsa lui Ioan" pune asemenea cumpene pe seama lipsei de credință:

"Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofa stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urăciunile și de necurățiile ei. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Femeia este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărății pământului".

Întoarcerea la grotă?

Trăim o epocă în care hegemonismul "motiv" de lipsa resurselor poate răbufni apocaliptic. Preistoria se întoarce, dar vom explica popoarelor că vrem să le "democratizăm" - cum se întâmplă în Irak: "întâi vom acționa, după care vom motiva actele noastre", afirma David Kaplan, un "cosmocrator" foarte agreat la Casa Albă. Un raport secret al Pentagonului, obținut și publicat de "Observer", provoacă fiori prin apropierea de Apocalipsa. "Întoarcerea la grotă" este explicată de experții lui George W. Bush: peste 20 de ani, lumea va arăta groaznic; catastrofele naturale vor provoca dezastre umane. Marea Britanie va cunoaște un climat siberian, iar Haga se va scufunda sub ape. Nordicii vor migra spre

sud-estul Europei din cauza vremii aspre. Seceta și inundațiile vor face ravagii. "Schimbările climatice vor duce la anarhie și țările dezvoltate vor folosi armele nucleare pentru a-și apăra resursele de hrană, apă și energie. Stabilitatea globală va fi afectată de terorism. Exploziile sociale și conflictele vor domina viața în viitor. Încă o dată, războiul ar putea defini viața umană." Perspectiva este sumbră...

"La apa Vavilonului, acolo șezum și plânsam...", spune un psalm tradus de mitropolitul Antim Ivireanu, la 1700. Iar Babilonul!

Viorel Patrichi

INVITAȚIA LA TRĂDARE

Sună ciudat, dar chiar așa este: am fost invitat să-mi trădez și bucata de țară pe care o mai avem. Singurii "zei" în care credem, profesorii din școli, sfătuiesc acum elevii, pentru un viitor mai bun, să plece în afara granițelor. Material pentru export.

Mi s-a întâmplat chiar și mie să mi se dea un astfel de sfat din partea unui profesor, a unui veritabil intelectual, împovărat însă de sărăcie. La întrebarea mea: "Ce se va întâmpla cu România dacă toți acești tineri valoroși vor pleca?" mi-a răspuns foarte scurt: "Mai sunt și alții care să conducă țara". Poate că tocmai sărăcia aceasta mizeră l-a făcut să mă îndrepte spre o lume mai înăvuită...

Discuția a rămas în acest punct, dar dacă aș avea prilejul să-i vorbesc din nou, i-aș arăta acestui român, pe jumătate deznădăjduit, că speranța stă tocmai în cei mai buni dintre tineri.

Cum își poate cineva imagina că în momentul de față, în care unii absolvenți de facultăți sunt mai slabi decât în momentul admiterii, aceștia ar putea conduce destinele unui neam? Ar însemna să continuăm drumul pe care ne aflăm acum, drumul pierzaniei, unde diferiți indivizi cu pretenții de intelectuali, șefi de promoție (Promoția Trădării INTERNAȚIONALE) cu burți de elefant și colți de câine conduc țara asta ca o mașină de raliu, bună de lovit cu ea toți pereții.

Problema implicării tineretului în viața românească a fost și este una delicată.

Partidele noastre politice au speculat cât de cât, formând, mai fiecare, câte o "aripă" a tineretului. Și-au făcut astfel loc pe scena vieții politice câteva păpuși cu sfori și studii de tractorist ajunse până aici numai pentru că au știut să dea dreptate la momentul potrivit și, mai ales, să puze câteva dosuri mai importante.

Totul se petrece ca în romanul lui Camil Petrescu ("Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război"): oala de noapte a lui Brătianu o duce conul Alecu, eu o duc pe a lui conul Alecu și tu, dacă vii în partid, o s-o duci pe a mea. (...) Țasta e partid serios, cu ierarhie, nu glumă."

Cine crede că astfel de personaje mai pot conduce destinele neamului ăstuia, ori sunt orbi, ori sunt proști...

Hidrelele ăstora Căpitanul totdeauna le-a opus tipul omului nou pe care și-ar fi dorit să-l aducă la maturitate. Omul acela, capabil să

se gândească mai întâi la binele celorlalți și apoi la sine, omul capabil să-l conducă pe ceilalți prin exemplul propriu, prin jertfa proprie, omul puternic format intelectual (Căpitanul îi îndemna permanent pe frații de Cruce și pe studenții legionari să fie cei mai buni în școlile unde învățau).

Căpitanul a trecut în veșnicie, dar a lăsat pentru totdeauna gândirea sa, a unui geniu doctinar și organizator. Încercând să ne facem loc în speranța că vom reuși să arătăm oamenilor din jur și un alt fel de trai, mai bun, am pornit în acțiunea noastră convingși că numai cei mai buni trebuie să decidă, cei cu mare putere de muncă, în folosul celor mulți și batjocoriți.

Cei ce fac pasul spre noi nu trebuie să se gândească la bunăstarea lor, nici acum, nici peste câțiva ani. Efortul muncii noastre se va fructifica abia în folosul copiilor voștri. De ce? Pentru că dacă s-ar îmbogăți numai o anume parte din populația țării, ar însemna să se continue drumul de până acum. Ori nu ăsta este scopul nostru!

Dorința cea mare a Căpitanului era ca fiecare să primească exact pentru ce, cât și cum a lucrat, creând în acest scop gradele legionare ca semn de distincție oferit numai luptătorilor.

Vorba lungă, sărăcia omului! Închei afirmând că organizația noastră luptă pentru reafirmarea valorilor, posibilă prin propria muncă. Orice tânăr care nu vede o cale de scăpare pentru țara asta poate să vină și pe la noi. N-avem discursuri bombastice, nici promisiuni electorale, ci doar un loc de muncă multă (neplătită). Muncește, muncește în fiecare zi. "Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României." (una dintre legile cuibului)

Iar celor ce sug din sângele țării le spun doar atât: "Dumnezeu nu bate cu parul!"

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Trăiască România legionară!

Stefan Buxescu
elev, 18 ani

ARGUMENTE REVOLTĂTOARE (continuare din pag. 1)

"Indiferent ce opinie avem despre Mișcarea Legionară, suntem nevoiți să recunoaștem că plănuirea unui asasinat de o asemenea amploare - a lui Corneliu Zelea Codreanu și a altor 13 lideri ai unei formații politice românești - reprezintă un act de terorism de stat, care transferă asupra inițiatorilor cunoscuți: regele Carol al II-lea, Armand Călinescu, și Gabriel Marinescu, calitatea de criminali, cu circumstanțe agravante prin natura funcției lor publice. Actul de terorism inițiat de conducerea statului pune foarte serios în discuție dreptul Mișcării Legionare la legitimă apărare." (s. n.)

Cine sunt aceia care se tem de legionari?

Vă spun eu: aceia care și-ar vedea puse în pericol practicile incorecte prin care spoliază

poporul român și puținele bogății ale țării pe care nu au apucat până acum să pună mâna - cetățeni români sau alții.

Închei răbufnirea mea prezentând argumente pentru:

luarea de măsuri drastice împotriva Bisericii (eventual o Ordonanță de Urgență), căci iată ce conține la pag. 365 Dicționarul Enciclopedic român, vol. I, editat în 1962, în legătură cu Biserica: "Biserica are un rol social reacționar, de oprimare și de diversiune spirituală (...) servind ca instrument de întunecare a conștiinței maselor, de frânare a luptei pentru progres." (!!) Propunem O.S.I.M. o drastică revizuire a conținutului său.

După cum merg lucrurile, am toate șansele să apuc ziua când se vor umple iar închisorile pentru delict de opinie.

CONSPIRAȚIILE ÎMPOTRIVA LUI MIHAIL EMINESCU

- Am venit la dvs. pentru că dețineți o serie întreagă de calități care vă pun în situația de a da răspunsul cel mai potrivit și cel mai real: aveți calitatea de medic (și o parte din răspunsul dvs. va fi pe temă medicală), aveți calitatea de reprezentant al tineretului universitar în perioada interbelică și de apropiat al Statului Major Legionar. Dvs. sunteți în măsură să ne spuneți și poziția Mișcării Legionare față de toată această problemă: Eminescu.

Pentru a începe să deslușim niște lucruri care au rămas la latitudinea unor persoane cărora noi, pur și simplu nu vrem să le dăm crezare.

- Într-adevăr, deși a trecut atâta timp de la decesul lui Mihail Eminescu, încă există împotriviri, încă există calomnieri și, așa cum ați spus dvs., persistă o conspirație pentru scoaterea lui Eminescu din sufletul poporului român și pentru trimiterea lui în anonimat.

Se pare că nu este o singură conspirație: au fost mai multe. Întâi a fost conspirația proștilor care nu l-au înțeles (rămasă în istoriografie cu numele de „constelația gama” - un critic care nu a înțeles nimic din poeziile lui M. Eminescu).

A mai fost persiflarea, zeflemeaua lui Macedonschi care, pentru plăcerea de a face o glumă, a exprimat o blasfemie la adresa lui M. Eminescu.

Tot timpul a fost pusă sub semnul întrebării valoarea lui Eminescu de cei care au ideea infecției sifilitice, iar în ultimul timp conspirația împotriva lui Eminescu s-a întărit cu invocarea sau atribuirea unei boli psihice pe tangentă cu iresponsabilitatea.

Această conspirație împotriva memoriei lui M. Eminescu este în continuă creștere și în ultimul timp, de 14 ani, de când cu „tranzitia”, este încă mai veninoasă decât înainte.

Ne întrebăm pentru ce această conspirație și răspunsul pe care vi-l dau și în calitate de medic, și în calitate de exponent al tineretului universitar interbelic, și în calitate de apropiat al Statului Major Legionar - dl. ing. Clime și doctor Ion Banea, este că **această conspirație are scopuri mult mai mari decât distrugerea unui om și a memoriei sale: se vrea ca poporul român să dispară, să nu avem în cultură și în civilizația universală prezențe cu valori mondiale.**

Aceasta este explicația pentru care nu s-a dat premiul „Nobel” lui Nicolae Paulescu care a descoperit insulina: nu antisemitismul a fost cauza, nu s-a vrut ca poporul român să aibă un premiu „Nobel”; și mai sunt și alte persoane care meritau premiul „Nobel”.

Chiar recent se poate spune că însuși regele Mihai avea dreptul la premiul Nobel pentru pace, pentru că evenimentul de la 23 aug. 1944 a scurta războiul cu 200 de zile și s-au terminat operațiunile militare în Europa înainte de a se fabrica bombele atomice. Bombele atomice au fost fabricate pentru Germania, nu pentru Japonia, și faptul că s-a terminat războiul a ferit Germania și Europa de explozii atomice. Cred că regele Mihai avea dreptul la premiul Nobel pentru pace - pentru că a salvat Germania și Europa de bombele atomice.

Nu se vrea! Poporul român trebuie să fie decapitat de inteligențele lui și această conspirație este mai mare decât împotriva lui Eminescu, este o conspirație împotriva poporului român.

De aceea, răspunsul meu este că sunt mai multe conspirații, între care aceasta este cea mai importantă de la tranziție încoace; atâtea reviste cum ar fi „Dilema”, „22” și altele au pornit campania împotriva lui Eminescu (dar se și vorbește, fără să se scrie).

Să vă spun ceva: această teorie că a suferit de o boală psihică ereditară, a apărut în timpul dictaturii lui Ceaușescu și îmi amintesc de un eveniment: prin anii 83-85 s-a cerut aprobarea pentru a scrie aceste cărți împotriva lui Eminescu, și cineva foarte de sus a stat la îndoială dacă să dea aprobarea sau nu și a spus să se

convoace corpul medical, să vadă ce spune corpul medical. Într-adevăr, s-a convocat la Institutul de Igienă, în aula mare, o adunare de aproape 1000 de medici.

M-am dus și eu acolo, stăteam în banca a III-a, la mijloc. A apărut un conferențiar care a venit cu suporteri pe care i-a băgat pe lăturile sălii și au început să ovăioneze la cele susținute de acest conferențiar, cum că Mihail Eminescu ar fi suferit de o boală psihică ereditară. Nu afirma, dar lăsa să se înțeleagă iresponsabilitatea. După ce s-a terminat ședința și au vorbit mai mulți, a venit la mine dr. Bușoiu: acesta era trimisul Comitetului Central al Partidului Comunist ca să facă observații și referințe. A venit la mine, deși nu mă cunoștea, nu vorbisem niciodată cu el și mi-a spus: „D-le Milcoveanu, m-am uitat la dvs. și am văzut că nu ați aplaudat deloc, nici pe parcursul expunerii, nici la sfârșit. De ce nu ați aplaudat?” I-am răspuns: „D-le Bușoiu, nu am aplaudat pentru că nu sunt de acord cu tot ce s-a susținut.” Atunci el a pus capul în pământ, s-a gândit și mi-a spus: „Da, nici eu nu sunt de acord”. Și într-adevăr, cărțile împotriva lui Eminescu nu s-au editat la data aceea, s-au editat mai târziu și sunt 3-4 cărți care îl combat pe Eminescu. Vedeți astfel că conspirația împotriva lui Eminescu este relativ recentă și din ce în ce mai veninoasă.

- Pentru că ați vorbit de ereditate, de familia lui Eminescu, vă rog să spuneți câteva cuvinte: de unde este originară familia și de ce s-a numit Eminovici.

- În biografia lui M. Eminescu făcută de George Călinescu se însiruiesc toate ipotezele și toate versiunile. Deja este o blasfemie și un neadevăr să vorbești de o origine atribuită altor națiuni. Numai a lua în discuție acest lucru este o blasfemie.

Mihail Eminescu este numai român: mama lui, lurașcu, este moldoveancă și tatăl lui este venit în Bucovina din

Transilvania, și anume din regiunea Bistrița-Năsăud.

Atunci când Maria Tereza, împărăteasa de la Viena, a pus mâna pe Bucovina (Moldova de Nord) (1775), a făcut o lege pentru desnaționalizare. Și anume, orice străin care se stabilea pe teritoriul acestei provincii era scutit pe 50 de ani de impozite la stat și de serviciul militar.

Atunci au năvălit pe acest teritoriu tot felul de străini: polonezi, ucraineni, ruteni, evrei și chiar germani și s-a făcut desnaționalizarea acestui teritoriu.

Printre cei care au venit atunci au fost și români din Transilvania care era atunci sub ocupația austriacă. Dintre aceștia a fost și familia Emin din Bistrița-Năsăud. Se știe din arhivele unei biserici din Bistrița-Năsăud că în anul acela (1775-1777) familia Emin a plecat în Nordul Moldovei, în teritoriul anexat Imperiului Austriac.

Numele Emin e un nume bisericesc; face parte din numele Emanoil care în limba ebraică înseamnă „trimisul lui Dumnezeu”, Emin fiind nume din aceeași familie, legat de divinitate; există și un sfânt Emin.

Ei au trăit 50 de ani cu numele de Emin.

După 50 de ani austrieclii au făcut un recensământ și, constatând că majoritatea populației era tot românească, au aplicat desnaționalizarea numelor, și astfel Emin a devenit „Eminovici”, Porumbescu a devenit Golumbovici, așa cum familia naționalistă Zelea a devenit Zelinschi.

De asemenea, blasfemia se continuă și astăzi, spunând „Mihail Eminescu”, dar atât în actul lui de naștere și de botez, cât și pe mormântul lui de la cimitirul Șerban Vodă (Belu) este MIHAIL. El toată viața lui a semnat MIHAIL Eminescu. De la Mihail, nu Mihai. Mihai este o abreviațiune, așa cum ai zice Gică la George. Are importanță pentru că cuvântul Mihail este din ebraica antică și este un cuvânt compus: Miha, în limba ebraică înseamnă „putere”, „il” în limba ebraică înseamnă „Dumnezeu”, deci „puterea lui Dumnezeu”, așa cu tot în limba ebraică Gabriel înseamnă „bunătatea lui Dumnezeu”.

Este o blasfemie utilizată de toți românii, să spunem Mihai în loc de Mihail.

Casa părintescă a lui Mihail Eminescu (Ipotești)

- D-le doctor, aş vrea să vă pun o întrebare strict legată de profesia dvs., dar şi de cunoştinţele dvs. atât de vaste în istorie: Ce este adevărat în legătură cu internarea lui Mihail Eminescu în spitalul de alienaţi mintal Mărcuţa? Este ceva adevărat?

- Da, este adevărat, dar interpretarea este greşită.

Ce s-a întâmplat: statul român modern a fost posibil mulţumită Franţei şi Împăratului Napoleon III care ne-a apărut de imperialism rus-turc. După înfrângerea lui Napoleon III, noi am pierdut această protecţie. Atunci am căutat o altă protecţie în Occident care să ne apere de imperialismul ţarist; şi protecţia aceasta nu putea veni decât de la Germania lui Bismarck. Regele Carol cel Înţelept şi oamenii politici s-au adresat Germaniei care ne-a luat sub protecţie, dar a pus condiţia să fie de acord şi Austro-Ungaria.

Împăratul de la Viena a fost şi el de acord să ne ia sub protecţie faţă de ruşi, dar cu condiţia să fie şi ungurii de acord - fiindcă era monarhie dualistă; ungurii au pus condiţie sine qua non dispariţia lui Mihail Eminescu care în ziarul *Timpul* se referea mereu, în articolele sale politice, la românii din Transilvania, afirma că Transilvania este românească, combătând ocupaţia maghiară a Transilvaniei. Atunci s-a încercat a-l convinge pe Mihail Eminescu să tacă; însuşi preşedintele Partidului Conservator, Alexandru Lahovari, a venit la redacţia ziarului (care era al partidului), să-l roage pe Eminescu să nu mai abordeze aceste subiecte.

Eminescu nici nu a vrut să audă şi a continuat mai departe să ia apărarea românilor din Transilvania.

Mereu veneau telegrame de la Berlin şi de la Viena: "Grăbiţi dispariţia publică a lui Eminescu, căci altfel nu obţinem semnătura Germaniei şi Austriei pe tratatul secret de protecţie împotriva ruşilor".

Atunci s-a convenit să fie internat într-un azil şi să fie declarat nebun, din "raţiune de stat", **nu că era nebun**, dar ca să le arate unguilor că a dispărut Eminescu.

Această internare s-a făcut cu acordul lui Titu Maiorescu care era protectorul şi persoana care l-a lansat pe Mihail Eminescu.

Pentru internarea în azilul de nebuni s-a fabricat un proces-verbal de către poliţia din Bucureşti. Un comisar a făcut un proces-verbal cum că Eminescu s-ar fi dus la o baie publică declarând: "fac baie să mă curăţ, că la ieşirea din baie mă duc la palat şi îl omor pe regele Carol I". Acest lucru este o prostie, dar cu acest proces verbal a fost internat în Spitalul de alienaţi mintal Mărcuţa de pe Şos. Pantelimon.

Ceea ce a putut obţine Titu Maiorescu când şi-a dat acordul de internare, a fost ca odată cu Eminescu să fie internat şi un comisar de poliţie care să-l păzească de nebuni, fiindcă odată băgat acolo, între nebuni, nu se ştie ce se întâmplă.

Comisarul nu şi-a făcut datoria şi în primele zile de internare un nebun cu numele Poenaru i-a azvârlit o piatră mare în cap, Mihail Eminescu a făcut o plagă infectată cu pământ; frison, febră 41 grade, apoi a fost internat în Spitalul particular - Sanatoriu Dr. Şuflu de pe str. Plantelor şi a murit în trei zile, cu frisoane şi cu febră mare, ceea ce arată că a avut septicemie cu anaerob. Pe vremea aceea septicemiile cu anaerob erau întotdeauna mortale, neexistând antibiotice şi sulfamide.

Aşa încât la întrebarea dumneavoastră răspunsul este că a fost internat în spital din raţiune de stat care era justificată, cu asentimentul lui Titu Maiorescu, **nu din motive de boală mintală.**

Urma să fie internat până se obţinea semnătura Împăratului de la Viena, care era necesară pentru tratatul secret.

- D-le doctor, având în vedere pregătirea dvs., ce este adevărat cu infecţia sifilitică?

- **Nici o legătură cu internarea la spitalul de boli mintale:** sifilisul era o boală foarte frecventă în sec. XIX. Pe vremea aceea nu exista nici un tratament. Se făceau aşa-zisele fumuri cu pământ care avea arsenic. Dacă nu apărea neo-salvarsanul făcut de Paul Ehrlich, ar fi fost o nenorocire pentru toată Europa.

Eminescu a fost tratat într-adevăr infecţie sifilitică, **însă sifilisul primar, pe urmă sifilisul secundar, erupţia pe piele, nu atacă cu nimic sistemul nervos central, nu alterează cu nimic inteligenţa.**

Nu mai sifilisul terţiar care apare după vârsta de 50 de ani şi care dă paralizia generală progresivă (când *Treponema pallidum* se fixează pe creier) **sau tabesul dorsal** (când se fixează pe şira spinării) **atacă inteligenta**, o atacă degradând-o, **ori Mihail Eminescu a murit la vârsta de 39 de ani**, înainte ca infecţia lui sifilitică să ajungă la stadiul trei.

Această invocare a sifilisului nu are nici o legătură cu responsabilitatea mintală.

- D-le. doctor, spuneţi-ne ce este adevărat în acuzaţia de boală mintală ereditară?

- Această acuzaţie a apărut recent: înainte nu se vorbea nimic de aşa ceva; până în 1989, la nivel de profesori universitari, nimeni nu ştia că i se atribuie lui Eminescu o boală ereditară.

Această acuzaţie a apărut acum pentru că nu au putut să dărâme pe Eminescu cu acuzaţia de infecţie sifilitică.

S-a inventat că ar fi suferit de psihoză maniaco-depresivă; după ce s-a văzut că nu este adevărat, s-a inventat psihopatia bipolară care este acelaşi lucru, dar cu alt nume („La meme janette au trement coafe”). Se vrea să se afirme că şi-ar fi scris opera poetică în faza de depresiune a bolii şi opera politică în faza maniaco-depresivă: acesta este scopul acestei invenţii.

Eu l-am întrebat pe profesorul nostru de psihiatrie, Petre Tomescu, care a spus că nu s-a auzit niciodată de acest lucru.

Profesorul Marinescu, când a vorbit la Academie despre starea de responsabilitate mintală a lui Eminescu, nu a amintit nimic despre această acuzaţie.

Aceasta, am spus, este o invenţie recentă.

Trebuie să vă spun că atunci când s-au împlinit 40 de ani de la moartea lui (iunie 1929), la Academia Română a ţinut prof. Gh. Marinescu, părintele neurologiei şi psihiatriei româneşti, o conferinţă în care a afirmat că infecţia sifilitică nu a atacat sistemul nervos şi nu a vorbit nimic despre această psihopatie maniaco-depresivă.

Cei care vor să distrugă memoria lui Eminescu au inventat acest lucru. Nu ştiu cine sunt şi ce scop au şi cine i-a pus pe ei.

De fapt, nici nu se putea, din cauză că **toată opera lui politică are o logică perfectă, este realistă, legată de realitate.** Nu ştiu pe ce se bazează aceştia când spun acest lucru. Vor să justifice aceste afirmaţii prin trecerea cu uşurinţă de la pesimism la optimism şi invers, dar aceasta este inteligenţa: nu este un semn de boală, ci de inteligenţă superioară.

- D-le doctor, o ultimă întrebare, care de fapt ar putea fi ca un fel de sinteză: Ce este Eminescu pentru naţiunea română şi pentru Mişcarea Legionară?

- **Eminescu este exponentul cel mai autentic şi cel mai perfect al genului naţional, al sufletului naţional românesc. Eminescu este însăşi România.**

Mişcarea Legionară este urmaşa lui Eminescu. Prof. Simion Mehedinţi a scris un articol care este o capodoperă şi poate chiar testamentul politic al său, intitulat „Urmaşii lui Eminescu” în care recunoaşte în Mişcarea Legionară şi în tineretul universitar interbelic pe urmaşii lui Eminescu.

Eminescu este sufletul naţional românesc din care o parte este Mişcarea Legionară.

Pentru legionari este o datorie să avem cultul lui Eminescu (pentru că avem cultul naţiunii române) şi să milităm pentru instituirea în universităţii a unei catedre de studiu al lui Eminescu, aşa cum englezi au catedră pentru studiul lui Shakespeare, germanii pentru Goethe, ruşii pentru Dostoievski, francezii au Institutul Napoleon, să avem şi noi un institut care să studieze opera poetică şi politică a lui Mihail Eminescu.

Aceasta este şi părerea prof. Ion Creţu care a editat primul opera politică a lui Eminescu - în introducere el scrie: „cu cât **poporul român va ajunge mai matur, cu atât îşi va preţui mai mult pe Mihail Eminescu; preţuirea lui Mihail Eminescu este criteriul de maturitate la poporul român.**”

Maturitatea politică are drept criteriu receptivitatea şi asimilarea adevărului, cu păstrarea unităţii de voinţă.

Eu cred că poporul român o fi condamnat la dispariţie de forţe oculte, dar vom supravieţui şi vom câştiga şi actuala bătălie de existenţă în acest spaţiu carpato - ponto - dunărean.

O poză mai puțin cunoscută a lui Mihail Eminescu, de la vârsta când a scris „Luceafărul”

A consemnat

Nicador Zelea Codreanu

Moto: "Asistăm la similitudini tulburătoare." (D. Vatamaniuc)

"Persoane și cercuri interesate extrag din publicistica sa anume sintagme și le fac o largă publicitate să denigreze opera și lupta sa politică." (D. Vatamaniuc)

"Reacțiune! strigă adversarii noștri.

Reacție, da, răspundem noi; nu însă reacție prin răsturnare, nu reacție politică în sensul feudal, cum insinuați dvs. cu rea-credință.

Voim și sperăm o reacție socială și economică determinată de rămășița puterilor vii ale poporului, care, dacă nu e preusit să piară așa degrabă, trebuie să-și vină în fire și să vadă unde l-a dus direcția radicală.

Prin reacție nu înțelegem - precum insinuați dvs. - o întoarcere la un sistem feudal ce nici n-a existat cândva în țara noastră, ci o mișcare de îndreptare a vieții noastre publice, o mișcare al cărei punct de vedere să fie ideea de stat și ideea de naționalitate, sacrificate până astăzi sistematic principiilor abstracte de liberalism american și de umanitarism cosmopolit.

O asemenea mișcare ar pune stavile speculei de principii liberale și umanitare, ar descărca bugetul statului de cifrele enorme ale sinecurelor patriotice și ar condamna astfel pe mulți patrioți subliniați la o muncă mai onestă, dar mai grea; ar apăra treptele înalte ale vieții publice de năvala nulității netrebne și triviale, garantând meritului adevărat vaza ce i se cuvine; ar tinde la restabilirea respectului legii și autorității, și ar da astfel guvernului mijloacele și morale și economice pentru a cârmui bine dezvoltarea normală și cu folos a puterilor acestui popor.

Elementele sănătoase ale poporului român tind firește la această mișcare, și, iarăși firește, această tendință nu poate conveni acelor care au trăit o viață întreagă exploatând ignoranța și slăbiciunile tinerei noastre națiuni.

Nu e dar vorba de reacțiune prin răsturnare, ci prin înlăturarea elementelor bolnave și străine din viața noastră publică de către elementele sănătoase coalizate.

Once ar căuta să insinueze, prin tertipuri uzate, aceia cărora nu le convine această tendință, ei nu vor putea împiedica mersul firesc al lucrurilor.

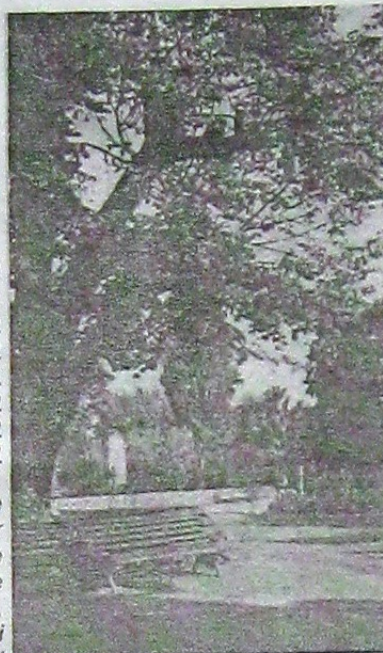
Dacă acestui popor i-a mai rămas cel din urmă instinct de conservare proprie, reacția, în sensul arătat de noi mai sus, trebuie să se facă."

("Timpul", IV, nr. 205, 19 sept. 1879, pg. 1)

"A trebuit să se dărâme toate îngrădirile cu cari se încunjurase clasele vechi Români: fie tagme spirituale, fie bresle economice, fie, în fine, avere imobiliară; a trebuit ca în locul tuturor acelor prejudeicii din evul mediu, naționale, să se puie drept măsurătoare banul cosmopolit, pentru a deosebi om de om; a trebuit în fine ca ideile marii Revoluții franceze să se introducă pe deplin în țara noastră și în organizarea noastră socială pentru ca, în puterea acelor principii admise și aplaudate de noi, de demagogia mare și mică, să ajungem a ni se impune de dinafară, prin străini, legi organice pentru țara noastră proprie; și a trebuit într-adevăr un guvern liberal de doi ani pentru ca prin tratate internaționale să ni se dicteze cu sila lucruri pe care nu ni le-au dictat Baiazid Ilderim, învingătorul creștinătății; a trebuit ca libera-cugetare să fie cult erijat în public și apărut de guvern și de organele lui în contra unei biserici ce domnește de-o mie de ani pe pământul nostru. (...)

Astfel teoriile liberale își găsesc astăzi cea mai amară ducere ad absurdum prin chiar puterea lor. Li s-a părut prea greu demagogilor noștri dominațiunea acelor oropsiți boieri cari erau români înainte de toate? Ei bine - vor avea de de-acuma dominația banului internațional, o domnie străină impusă de străini.

Li s-au părut grele și jignitoare demagogilor noștri îngrădirile cu care munca națională se încunjurase față cu concurența străină? Vor avea acuma libertatea absolută de muncă și tranzacțiuni, teoria de om și om, de luptă pe picior în aparență egal, în realitate ilegal. Și în această luptă nu învinge cine-i tare, nobil, sau

Teiușul lui Eminescu din Iasi (Copou)

erotic, ci învinge cel pentru care orice mijloc de câștig e bun, cel fără de scrupul față cu concetățenii săi, cel pentru care orice apărare a muncii e o piedică pe care va tinde a o răsturna pe cale legiuită sau pe cale piezișă."

("Timpul", IV, nr. 39, 20 febr. 1879, pg. 1-2)

"De la mișcarea din 48 și până astăzi națiunea românească, pe tărâmul politic, n-a făcut alta decât a se lepăda sistematic de orice tradiție, a răsturna orice autoritate, a arunca departe orice s-ar fi putut numi original în viața ei națională, și-n același timp a adopta, cu mai multă ardoare decât cuartaurile de coloni din America de miazănoapte și pe o scară tot atât de înaltă, toate reformele, toate teoriile cosmopolite, toate calapoadele internaționale, în viața politică și intelectuală, în limbă, în moravuri, în tot.

Libertatea fără margini pentru orice individ, pentru toate necurățeniile ce s-ar scurge din cele patru colțuri ale lumii, în România ca și-n America; fraternitate și egalitate între om și om; republici mari și mici și preșidenți de republică pe toate ulițele și-n toate cafenelele, în România ca și-n America; șiretenia, viclesugul și cinismul - virtuți cetățenești; "gheșeful" - scopul; și politica umanitară - mijlocul. Acestea pe tărâmul politic; pe cel economic, nimic, curat nimic; din nenorocire întru aceasta ne deosebim cu totul de America. Rezultatul îl vedem, și poate că așa de târziu, încât îl vedem în zadar. (...)

În același timp, în orașe mari și mici, liberalismul și umanitarismul ne priește foarte bine: în numele libertății se face camătă fără margine; în numele egalității și fraternității deschidem bratele tuturor elementelor stricate pe care le rejectionează chiar societățile hipercivilizate și, în numele națiunii române, facem politică radicală, aspirând la o republică, ba chiar și la mai multe.

Toată mizeria noastră publică o îmbrăcăm în formele poleite ale unei civilizații calpe, precipitarea noastră spre fundul râului o numim progres, fierberea unor elemente necurate și lupta lor cu elementele ce au mai rămas încă sănătoase în țară se numește politică.

Acela ce cutează a se revolta față cu această stare de lucruri, acela care îndrăznește să arate că formele poleite învelesc un trup putred, că progresul nostru ne duce la pierzare, că elementele sănătoase trebuie să se conjure și să facă o luptă supremă pentru mântuirea acestei țări este denunțat opiniei publice de către negustorii de principii liberale umanitare ca barbar, ca antinațional, ca reacționar."

("Timpul", IV, nr. 138, 23 iunie 1879, pg. 1)

"Catolici, protestanți, calvini, armeni, lipoveni, turci și în fine evrei toate confesiile creștine și necreștine, posibile și imposibile, s-au bucurat pururea de cea mai mare toleranță religioasă pe pământul nostru. Străvechile biserici armenesti din Botoșani și din Suceava, bisericile catolice întemeiate de principii români chiar, templele sectarilor alungați din Rusia și, asupra tuturor, sinagoge evreiești, sunt tot-atâtea semne de piatră că persecuția religioasă a fost și este un neadevăr, necalificabil neadevăr; ba faptul însuși că evreii, de la 1848 și până astăzi, din 30000 s-au înmulțit prin imigrațiune la 550000, e o dovadă vie și strigătoare la cer contra acestei nedemne calomnii. Cu aceeași stăruință cu care românii au ținut la legea lor, ei au respectat credința altora. Un singur act s-ar putea invoca în favorul alungării evreilor din Moldova, o scrisoare a lui Petru Vodă cel Șchiop adresată consiliului comunal din Lemberg la anul 1579, dar și în acela se citează anume cauza alungării lor, care nu e religia, nici rasa, nici faptul că sunt străini, ci numai concurența ce-o fac negustorilor moldoveni în exportul de vite albe. În acel act se spune

anume că alungarea evreilor poloni nu se face din vreo altă cauză, ci numai din cea economică citată mai sus." ("Timpul", IV, nr. 47, 1 martie 1879, pg. 1-2)

"Fără cele mai slabe cunoștințe istorice, fără a fi recunoscut că, mai cu seamă în științele ce ating statul și societatea, nu există nici un adevăr absolut și că toate dispozițiile câte ating viața juridică și economică a nației trebuie să rezulte înainte de toate din suprema lege a conservării naționalității și a țării, cu orice mijloc și pe orice cale, chiar dacă mijlocul și calea n-ar fi conforme cu civilizația și umanitarismul cari azi formează masca și pretextul sub cari Apusul se luptă cu toate civilizațiile rămase îndărăt sau eterogene, tinerii noștri au luat drept bun tot ce se poate citi în câțiva ani în autori francezii și germani, dispensându-se cu desăvârșire de a mai gândi și ei înșiși ceva, de a mai cerceta și ei înșiși.

Astfel, fără a discuta sau gândi, s-au introdus cu toptanul legi străine în toată puterea cuvântului, cari substituie pretutindenea și pururea în locul noțiunilor "națiune", "țară", "român" - noțiunea "om", "cetățean al universului" - fie din Berber, din Nigritania, din China sau, în fine, extract de Galiția. (...)

Ce s-au întâmplat în urma acestui americanism introdus ca sistem în viața statului nostru?

Mai întâi s-au creat goluri artificiale în viața statului pentru cari se cereau cu totul alte individualități decât acelea cari s-au grămădit în ele. Un sistem reprezentativ, întins ca o rețea asupra țării întregi, influențat însă totdeauna în mod absolut de guvernul central, și-a format în flece pătice organele sale, sub formă de consilii județene, consilii comunale, consilii de instrucțiune, consilii în sus și în jos, care nici știau ce să consilieze, nici aveau ce reprezenta decât pe persoanele din care erau compuse. Mii de funcțiuni noi s-au înființat cari să garanteze exercițiul libertăților publice și private, dar s-au ocupat de oameni cari nici știau ce însemnează întreaga organizația aceasta. Toate brațele câte puteau munci sau produce ceva folositor s-au detras ramurilor de activitate economică pentru a aspira la funcțiuni publice, încât, în locul întrecerii pe calea industriei și a muncii în genere, viața nației se prefăce într-o întrecere în palavre, într-o luptă pentru puterea statului ca mijloc de existență. O deplasare generală începe în toată România."

("Timpul", IV, nr. 113, 27 mai 1879, pg. 1-2)

Din punctul de vedere al liberalismului e înșut ca un individ să nu ia parte la viața statului fiind de altă rasă. Cel mai mare exemplu citat de inteligențele liberale sunt Statele Unite ale Americii, unde într-adevăr diversitatea originii locuitorilor nu-i oprește pe aceștia de a fi buni patrioți americani.

Dar românii nu sunt englezi, vom răspunde. Pentru a rămâne ceea ce suntem, adică români, pentru a ne îndeplini misiunea istorică pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o din ziua în care Traian împăratul a pus piciorul pe malul stâng al Dunării, trebuie să ținem ca toți membrii statului nostru să fie de nu români de origine, cel puțin pe deplin românizați. Această teorie e cu totul conservatoare și diametral opusă teoriei de "om și om" profesată de liberali.

Tot în acest sens vor trebui a se face toate reformele necesare pentru a fi folositoare, încât nu e departe ziua în care toate sferele din țară vor deveni conservatoare.

Nu trebuie să uităm că liberalismul cosmopolit, de care au suferit ca de o boală cronică pături întregi ale societății noastre, ne-a adus cele mai mari rele, din care cel mai mare e că nenumărate nulități, sub pretextul liberalismului și al democrației, se servesc de stat și de demnitățile lui pentru a câștiga o pâine pe care pe calea muncii oneste n-ar putea-o câștiga; să nu uităm asemenea că acest câștig, la care oricine poate ajunge fără muncă, deprinde pe oameni de-a spera totul de la schimbările politice, demoralizându-i sistematic, făcându-i lingușitori și servili către mărimile zilei, prefăcându-i adesea în denunțatori și calomnatori, încât liberalismul în România, în loc de-a avea de rezultat oțelirea caracterelor, a avut din contra, pe acela de-a bizantiniza și a vesteji oamenii ce erau încă nealiniși de acel rău.

De aceea direcția în care se vor face reformele trebuie să fie de a scăpa statul și organizația lui de lupta pentru existență și de ambițiile individuale, de a-l pune la adăpostul asalturilor desperale ale oamenilor cari nici au învățat ceva în viață, nici sunt

în stare a câștiga ceva prin munca lor proprie." ("Timpul", IV, nr. 227, 14 oct. 1879, pg. 1)

"Prin pricipirea celor crescuți de mici copii la Paris ni s-au îngreuiat peste măsură lupta pentru existență, libertățile nu sunt decât tot atâtea forme de nelibertăți, căci liber nu e decât omul ce trăiește din munca productivă a mâinilor sale. Numai acela e în stare de a aproba binele unde-l vede și munca temeinică.

Dar cei cari își fac din ponegrirea meritului, din calomnie și intrigă o meserie pentru a trăi de pe-o zi pe alta, aceia, chiar recunoscând adevărul în fundul sufletului lor, căci acesta li se impune, se vor feri de a-l spune, ba vor reprezenta chiar contrariul.

(...) Domnia fanarioților au putrezit clasele noastre sociale; aristocrația noastră, din războinică și mândră ce era, a fost devenit în cea mai mare parte servilă, încrucișându-se cu stăpîntura grecului modern, care e tot atât de șiret, dar mai corupt decât evreul de rând. Prin urmare clasa înaltă a societății noastre, care luase de la grecul constantinopolitan toată lenea, tot bizantinismul, se lasă ușor înădușită de ciocoimea ei, de fosele ei slugi, cari, fără nici o muncă merituoasă pentru societate, se urcă repede în locul vechei aristocrații, ce dedese așa de tare îndărăt. Se va găsi că lenea este caracteristică românului "ridicat", pentru că s-au și ridicat din clase leneșe, din privilegiați mici.

Rămânea deci o singură clasă muncitoare, din a căni exploatare trebuia să trăiască toată societatea română - țăranul. Dar chiar exploatarea directă era o muncă prea grea pentru aristocrația foștilor cafegii și ciubucci, de aceea și-au introdus pretutindenea câte-un asociat activ cezaro-crăiesc - câte-un evreu. Același proces se repetă însă. Precum ciocoimea au alungat pe boierii vechi din locul lor, tot astfel evreii, având numai dreptul de a cumpăra bunuri imobile la țară, ar lua în mâni proprietatea de mijloc, ai cărei arendași sunt deja astăzi, iar neamul românesc ar ajunge cu desăvârșire proletar."

("Curierul de Iași", X, nr. 2, 10 ian. 1877, pg. 2-3)

"Cestiunea de căpetenie pentru istoria și continuitatea de dezvoltare a acestei țări este ca elementul românesc să rămână cel determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste și generoase, bunul lui simț, c-un cuvânt geniul lui să rămâie și pe viitor norma de dezvoltare a țării și să pătrundă pururea această dezvoltare. Voim statul național, nu statul cosmopolit, nu America dunăreană. Voim ca stejarul stejari să producă, nu meri pădureți."

("Timpul", VI, nr. 276, 17 dec 1881, pg. 1)

"E curios într-adevăr de-a se vedea cum un popor ca al nostru, căruia Dumnezeu i-a dat oase destul de proporționale și o isteciuie îndestul de vie, și-a prefăcut tocmai Adunarea în care ar fi trebuit să trimită tot ce are mai bun într-un fel de menajerie de curiozități etnologice și zoologice, ale cărei exemplare gândesc și vorbesc tot atât de ciudat pe cât de ciudate arată. Se vede că teoria de "om și om" a fost pricepută la noi cu totul conform spiritului naturalist al secolului nostru, și nația a voit să trimeată un șir de specimene omenești dintre acelea cărora nu le lipsește, pentru a fi pure expresii vertebrale ale regnului respectiv, decât deosebirea unui fir de păr aruncat într-o cumpănă. Ecce homo... Darwini, omul redus la ultima, la cea mai simplă expresie cu putință.

Dar ce să mai vorbim! Un proverb turcesc zice că, pentru cel ce înțelege, un țânțar sună ca o trâmbiță, iar pentru cel ce nu înțelege tobele și surlele sunt în zadar, și în orice caz lumina nu se aprinde decât pentru cei ce văd, nu pentru orbi.

Domni-va aceeași orbire la alegerile viitoare ca la cele trecute, trimite-se vor din nou aceleași incapacități personificate, aceleași ambițiuni meschine, aceleași multe imposibile în adunările viitoare sau poporul românesc își va deschide ochii și va refuza concursul la încercarea de-a se forma un nou cabinet de curiozități - iată întrebarea pe care noi, câți n-am pierdut pe deplin speranța unui viitor mai bun, îndrăznim a o nega."

("Timpul", IV, nr. 67, 24 martie 1879, pg. 1-2)

Oare să ne aflăm la 1879? Parcă sună totul foarte actual... Dl. Vatamaniuc are perfectă dreptate: "asistăm la similitudini tulburătoare!" (vezi moto)

Oare de aceea să dorească unii să-l declare nebun pe Mihail Eminescu?

TRIBUNALUL INTERNAȚIONAL DE LA NURNBERG

Tragerea la răspundere a celor ce se fac vinovați de crime împotriva păcii, de crime de război, de genocid, de crime împotriva umanității, a constituit o preocupare mai veche pentru opinia publică internațională, pentru oameni politici, juriști, moraliști etc.

S-a pus problema judecării lui Napoleon cu prilejul Congresului de la Viena (1815).

Au trecut mulți ani până când un tribunal internațional a fost efectiv organizat.

În 1918, în cercurile aliaților victorioși se cerea "spânzurarea Kaiserului". Articolul 227 din tratatul de la Versailles era redactat în următorii termeni: "Puterile aliate și asociate îl acuză public" pe Wilhelm al II-lea de Hohenzolern, fost împărat german, "pentru ofensă supremă împotriva moralei internaționale și autorității sacre a tratatelor". Împăratul, în momentul armistițiului, și-a găsit refugiu în Olanda care a refuzat să-l extrădeze, și ca urmare tribunalul interaliat, format din 5 judecători, câte unul din partea Angliei, Franței, SUA, Italia și Japonia, a rămas inoperant.

O comisie internațională a întocmit o listă cu principalele persoane acuzate că ar fi comis crime de război și care urmau să fie livrați de Germania pentru a fi judecați de tribunale militare interaliat. Guvernul german a susținut că extrădarea unor cetățeni germani din punct de vedere politic este imposibilă pentru că ar provoca tulburări interne, în schimb s-a angajat să deschidă urmăriri penale împotriva persoanelor ce-i vor fi desemnate. Rezultatul a fost aproape nul. Cea mai mare parte din acuzați nu au fost arestați, iar din cei puțini care au compărut în justiție au primit condamnări derizorii.

La 13 ianuarie 1942 reprezentanții ai 18 state, din care 9 din țările ocupate de Reich și 9 din țările libere au semnat declarația în care au precizat că vor fi pedepsiți "prin intermediul justiției organizate" criminalii germani. Declarația afirmă că o astfel de pedeapsă este o problema de "solidaritate internațională" și că cei găsiți vinovați vor trebui căutați, puși la dispoziția justiției și judecătorilor, sentințele executate. Ultima formulă avea un caracter surprinzător într-un document diplomatic, dar justificată prin eșecul măsurilor adoptate după primul război mondial.

Pentru a se evita asemenea situații, la 8 aug. 1945 a fost creat Tribunalul militar internațional cu sediul la Nurnberg. Scopul Tribunalului era, potrivit statutului său, "judecarea și pedepsirea în mod corespunzător și fără întârziere" a persoanelor inovate de complot împotriva păcii, crime de război, genocid și contra umanității. La Tokio s-a constituit de asemenea un tribunal militar internațional pentru judecarea și pedepsirea japonezilor vinovați de asemenea crime.

"Principalii vinovați care au comis fapte care nu au o anumită localizare geografică vor fi judecați prin decizia comună a guvernelor aliate." Se dorea nu o justiție "populară" ca în cazul lui Mussolini. Se urmărea să se evite posibilitatea interpretării unei răzbunări colective. Se intenționa punerea la punct a unei justiții politice, militare și civile, o justiție bine organizată care nu urmărea numai să pedepsească, ci și să împiedice săvârșirea altor fapte.

Din 7 oct. 1942, în Statele Unite, când a fost creată Comisia Națiunilor Unite pentru cercetarea crimelor de război, s-a început adunarea de documente și mărturii în intenția de a se întocmi un catalog oficial cu toate crimele comise de germani și japonezi în țările ocupate, pe fronturile terestre și marine. În același scop au fost create și comisii naționale.

Crearea Tribunalului de la Nurnberg - și a celorlalte din alte orașe - au suscitât în epocă multe luări de poziție. În ordinea politică, procesul trebuia mai întâi să denazifice Germania. Procesul se dorea să se fundamenteze și pe o bază morală, în sensul că răul nu rămâne nepedepsit, rău care - se afirma - pune în pericol civilizația întregii lumi. Carta constitutivă a Tribunalului stipula că "fiecare din puterile semnate va desemna un judecător și un judecător supleant".

Acuzarea era formată din reprezentanții ai celor 4 puteri învingătoare. Din completul de judecată nu a făcut parte nici un magistrat german și nici un reprezentant al țărilor neutre. Din acest motiv s-au exprimat păreri care nu au fost de acord cu modul de organizare și procedura folosită de tribunal.

Ideea de justiție poate fi pusă la îndoială când învingătorii, care sunt și judecători, și părți în proces, își judecă învinșii, mai ales că tot învingătorii au fixat bazele juridice ale procesului, încălcându-se, în același timp, și principiul de

drept al neretroactivității legii. Cu alte cuvinte, Statutul Tribunalului a stabilit atunci lista acțiunilor care trebuie considerate criminale. Anumite acțiuni care nu fuseseră menționate până atunci în textele dreptului internațional erau considerate criminale, iar persoanele acuzate trebuiau să răspundă acestor acuzații ca atare, deși înainte nu se scria nicăieri că actele comise ele erau criminale.

S-a mai ridicat problema unui conflict de competențe între Tribunalul (tribunalele) internațional și cele naționale: germane, italiene, sovietice, poloneze, cehe etc.

Capetele de acuzare au fost:

1) complot - adică acțiunea politică a Partidului Național-Socialist încă de la începuturile sale; 2) crima împotriva păcii - adică acuzația că a provocat războiul; 3) crime de război și 4) crime împotriva umanității.

Cei 21 aflați în boxa acuzaților nu au fost singurii care au compărut în fața Tribunalului. Actul de acuzare cerea să fie "declarat criminale" și unele grupări și organizații precum corpul șefilor Partidului Național-Socialist, Gestapoul, SS, SD, SA, Guvernul Reichului, Statul Major General și Înaltul Comandament al forțelor armate germane.

La Nurnberg și în procesele care au urmat au fost anchetate și judecate nu numai fascismul și național-socialismul, ci și unele grupări politice europene considerate a fi dependente de aceste două ideologii. Trebuie reținută ideea că aceste organizații erau dependente de ideologiile fasciste și național-socialiste. S-a evidențiat că ele nu aveau numai unele afinități cu aceste ideologii, ci îi erau, într-un fel sau altul, subordonate.

În acest context se pune firesc întrebarea: care a fost situația Mișcării Legionare?

Cazul întregii Mișcări Legionare, așa cum lapidar poate fi formulat, a fost dragostea de Neam, jertfa de sine pentru binele lui, toate făcute sub semnul Crucii.

Mișcarea Legionară, așa cum a construit-o Căpitanul, nu a fost la remorca nici unei ideologii europene și cu atât mai puțin nu a servit interese străine, deși ea a evoluat în mijlocul unor conjuncturi nefavorabile, au fost conjuncturi care au marcat dramatic Mișcarea: în noaptea Sfântului Apostol Andrei, Căpitanul a fost asasinat.

A urmat genocidul împotriva Mișcării, decapitarea elitelor, alunecearea spre terorism a lui H. Sima și a adepților lui - "rebeliunea" legionară care mai exact ar putea fi numită "evenimentele de la 21/23 ian. 1941", fuga unor grupuri legionare în Germania, internarea lor, la început relativ liberi la Berkenbruck, la Rostock, la Dachau, și mai apoi închiși în faimosul lagăr de la Buchenwald. Când situația pe front a devenit gravă, conducătorii Reichului nu au avut încotro și au chemat și pe legionarii închiși. H. Sima a format (cu greu) Guvernul Român de la Viena și s-a încercat organizarea unei armate naționale care să lupte împotriva armatei roșii. Capitulara Germaniei a însemnat și sfârșitul guvernului de la Viena și internarea membrilor acestuia și a misiunii diplomatice-consulare a guvernului de către trupele americane.

Comisia de anchetă de la Nurnberg, după o prealabilă cercetare, nu putut stabili nici o vină pedepsibilă pentru Mișcarea Legionară pentru capetele de acuzare formulate în Statutul Tribunalului Militar. Mișcarea nu a fost găsită vinovată nici pentru colaborationism cu Reichul; ca urmare a fost scoasă de sub acuzare.

Este de menționat că tocmai șeful de atunci al Mișcării și inițiatorul Guvernului Român de la Viena, H. Sima, în loc să apere Mișcarea, se afla bine ascuns (ca de obicei, în momentele cruciale), lăsând altora sarcina de a o apăra.

A mai fost scoasă de sub acuzare și organizația bulgară "Strajnicii" creată de prof. Cantargieff după modelul Mișcării Legionare. În schimb, au fost acuzate ca organizații criminale toate mișcările naționaliste europene, dintre care amintim "Crucile cu săgeți" (maghiară), mișcarea condusă de Leon Degrelle, "Rexiștii" (belgieni), "Ustașa" (croată, condusă de Ante Pavelici), Hlinka-Garda (slovacă), mișcarea lui A.V. Quisling (viitoarea Norsk Front - norvegiană) ș.a.

Radu Constantin

"STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ"
- CONSTANTIN PAPANACE -

Am avut plăcerea de a prezenta fragmente din manuscrisul inedit al comandantului legionar Const. Papanace, "Stilul legionar de luptă", începând chiar din numărul 2 al revistei noastre (oct. 2003) - până în ianuarie 2004.

În martie 2004 cartea a văzut lumina tiparului la Editura Lucman din București (Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sect. 2) și se află în librării bucureștene (M. Eminescu, Dalles, Sintagma, Papirus etc.) și din provincie (Ploiești, Pitești, Craiova, Timișoara, Cluj, Iași, Arad, Sibiu, Piatra Neamț ș.a.).

Spre deosebire de multe alte cărți legionare care, în general, nu sunt răspândite (din motive pe care nu le expun acum, din lipsă de spațiu), *Stilul legionar de luptă* s-a bucurat de o largă difuzare (ca și celelalte două cărți apărute la Editura Lucman: *Cal troian intra muroș* - I. Dumitrescu-Borșa (2002) și *Doctrina Mișcării Legionare* - Corneliu Zelea Codreanu (2003), ambele publicate sub egida *Acțiunii Române*).

Cum apariția unei cărți legionare este un eveniment (mai ales când este vorba despre scrierile unei personalități legionare de prima mărime, și mai ales când este vorba despre o carte de doctrină), sărbătorim aceasta prin prezentarea recenziei.

Personalitatea autorului

am prezentat-o amplu în numărul din oct. 2003, de aceea mă voi limita la a marca extrem de succint doar câteva

date din biografia Const. Papanace:

Născut în 1904 în corn. Veria din Pind - Macedonia

Doctor în Economie

A aderat la Mișcare în iulie 1930

Comandant legionar din 1932 și consilier al Căpitanului

Apreciat în mod deosebit de către Căpitan, caracterizarea făcută de acesta în cartea "*Pentru legionari*" fiind elocventă: "*cultură aleasă, o înaltă sănătate morală, bun patriot, construcție de luptător, "legionar de elită", "clară judecată și mare sinceritate"*

Fondator al ziarelor *Graiul* (1932), *Bucium și Armatolii* (1933)

Deputat pe listele Partidului "*Totul Pentru Țară*" (expresia politică a Mișcării Legionare) la alegerile din dec. 1937

Opera

Constantin Papanace, deși doctor în economie politică, se remarcă prin amplexarea scrierilor sale în diverse domenii, făcând parte din categoria intelectualilor români de marcă: scrieri în domeniul:

- **istoric:** *Geneza și urmările revoluției lui T. Vladimirescu, Geneza și evoluția conștiinței naționale la macedo-români,*

- **politic:** *Destinul unei generații, Mihai Eminescu - un mare precursor al legionarismului românesc, Spre o democrație social-creștină, Reflexii asupra destinului istoric și politic al aromânilor, Stilul legionar de luptă*

- **memorialistic:** *Evocări,*

Mișcarea Legionară și macedo-românii,

Fără Căpitan,

Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară.

În curs de apariție: *Mișcarea Legionară înainte și după moartea Căpitanului.*

Unul dintre șefii Comandamentului legionar "de prigoană" în 1938, după arestarea Căpitanului, până când a fost, la rândul lui, arestat

Ministru subsecretar de stat la Finanțe în 1940

Deținut în lagărele germane (ian. 1941 - mai 1945)

C-tin Papanace s-a aflat în fruntea oponentilor lui Horia Sima, păstrând tradiția legionară a întemeietorului Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, luând parte activă la sancționarea (de către fruntașii legionari) a abaterilor fostului comandant (H. Sima) de la spiritualitatea legionară (1954)

Membreu al Consiliului Conducător al Mișcării Legionare din străinătate (alături de comandantul Bunei Vestiri Ilie Gârneață și de comandantul legionar Vasile Iasinschi), consiliu care a preluat conducerea Mișcării după sancționarea lui H. Sima

Stabilit la Sallo (Italia), s-a stins din viață în 1985.

"STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ"

Cartea este cea mai detaliată expunere a principiilor care, aplicate în practică, au dus la crearea unui mit care străbate timpul, în pofida numeroșilor dușmani și a prigoanelor sângeroase. Am citit multă literatură legionară, transpunându-mă în epoca legendarei Legiuni și încercând să descifrez misterul unei generații care a avut puterea să se sacrifice pentru a face din România o țară "*ca soarele sfânt de pe cer*", căzând sub gloanțele dușmane cu crucea în brațe și cu versurile lui Radu Gyr pe buze. Dar tocmai aspectul cel mai important nu este, în general, sesizat: de unde tășnește inepuizabila forță a Mișcării Legionare și cum de a rămas nemuritoare chiar după dispariția fizică a creatorului ei și a elitei consacrate?

De la Constantin Papanace am aflat că legionarismul și-a cristalizat un stil propriu de luptă, inconfundabil, prin îmbinarea între două stiluri milenare, stilul eroic și cel divin: dinamism dat de forța proprie morală și materială, și durabilitate având ca bază jertfa, martiriul; simbioză nuanțată particular, specifică spiritului românesc. "*Căpitanul a intuit, în toate profunzimile, acest fond național și i-a dat cea mai autentică expresie: legionarismul. Așa s-ar putea explica atât adeziunea fanatică a maselor sănătoase românești, cât și reacțiunea căinoasă a păturii suprapuse și a acelor elemente românești derutate și viciate sub influența nefastă a acestei pături.*" (Const. Papanace)

Stilul legionar de luptă și stilul divin

Și tot prin domnia sa am conștientizat că Iisus a fondat un nou stil de luptă, necunoscut până la El: stilul divin. Căci în plan terestru Iisus nu a fost numai învățător, ci cel mai mare luptător din istoria tuturor timpurilor: Binele împotriva Răului, Dumnezeu împotriva lui Lucifer, având ca arme: Adevărul,

lumina, dragostea, credința, jertfa, fapta, exemplul, organizarea (fondarea Bisericii), și ca țel mântuirea, cucerirea vieții veșnice prin Înviere. Căci rezultate în lupta împotriva Răului nu se pot obține din contemplație, ci din activitate: "*Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide.*" (Matei, 12/34)

Asemănarea dintre stilul legionar și cel divin este evidentă. Țelul este același cu al stilului divin (Învierea), cu diferența că centrul de greutate al stilului legionar este neamul românesc, nu împărăția cerurilor. Tactica legionară, având ca finalitate Învierea neamului (pe care îl consideră permanent pe acest pământ, omul fiind trecător), urcă spre țelul învierii, înălțându-se în mod evolutiv, fără a se rupe de relațiile pământești. Neamul românesc trebuie înălțat pe drumul care duce la Înviere prin fecundarea talantului cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe acest pământ.

Nu numai țelul, dar și armele stilului divin se regăsesc în stilul legionar: adevărul, lumina, dragostea, credința, jertfa, fapta, exemplul personal, la acestea adăugându-se disciplina, emulația, șarjarea din situații grele (arme specific omenești care nu există în stilul divin). Chiar la unele din armele comune se remarcă mici diferențe: spre exemplu, dragostea legionară tinde spre puritatea dragostei creștine, dar pentru că principiul nonrezistenței nu poate fi admis - dat fiind țelul Mișcării - aceasta se reflectă în corectitudinea față de adversar. Căpitanul a făcut distincție între linia bisericii care "se găsește la 1000 m deasupra noastră", spre care se năzuiește, și cea a Mișcării Legionare care trăiește și luptă în mijlocul realităților, "în veac", în același timp fixând linia fundamentală care ferește Mișcarea de a evolua, prin exagerare, spre misticismul ascetic.

Stilul legionar de luptă și stilul eroic

Celălalt stil de luptă cu care stilul legionar are afinități, stilul eroic, nu are țelul cristalizat pe o traiectorie cu finalitate religioasă (nu cunoaște Învierea, forma nemuririi fiind gloria), spre deosebire de stilul legionar a cărui finalitate de luptă este Învierea (neamului românesc).

Armelor comune stilului legionar și stilului eroic: onoarea, vitejia, fapta, simplitatea, tăcerea, responsabilitatea, cultul strămoșilor, le corespund și diferențe esențiale: stilul eroic se caracterizează prin ambiția de putere, lipsa de prudență, lupta de gherilă, cultul sângelui, în timp ce respirația stilului legionar este mult mai amplă. Voința de putere nu este hipertrofiată și amorală ca în tactica eroică, ci se sublimază în dăruire, având astfel un potențial mult mai mare, fiindcă singură jertfa se poate transmite în timp ca sursă de energie permanentă. Setea de putere proprie tinereții era la legionari setea de înălțime care excludea beția puterii. Propriu stilului eroic este cultul pentru forța primară, brută, pe când stilul legionar spiritualizează forța prin omenie și dăruire care merg până la jertfă. În lupta legionară forța este asociată cu omenia, fiindcă forța singură este descreștinizată. Credința în Înviere - această axă verticală - leagă cei doi poli ai existenței: pământul și cerul, dând stabilitatea tacticii. Această dimensiune verticală este proprie poporului român lipsit de tentația expansiunii orizontale, determinând astfel punerea accentului pe calitate și nu pe cantitate - deci posibilitatea expansiunii nelimitate în plan spiritual.

Conceptia antică și stilul Arhanghelului

Stilul legionar de luptă fiind un stil de tip ofensiv care implică, prin excelență, simțul răspunderii, al faptei și al luptei, are multe din caracteristicile tipologiei ofensive: este creator, optimist, dinamic, franc, hotărât, pasionat, năzuind spre lumină, iar ca particularitate se remarcă echilibrul perfect cu rațiunea și moralitatea.

În concepția antică spiritul ofensiv are ca expresie tipul apolinic: luminos, idealist și viteaz, iar în concepția creștină este

redat în imaginea Arhanghelului Mihail: senin, blând, drept, dar ferm în lupta împotriva Răului.

Conceptia de luptă a Căpitanului

Stilul legionar este, de fapt, stilul fondatorului Legiunii, devenind stilul românesc naționalist ortodox.

Conceptia legionară împacă armonice toate raporturile dintre individ, comunitate națională și Dumnezeu, călăuzindu-se după legile naturale, tinzând spre înălțarea neamului românesc, apărându-i sănătatea morală, spirituală, politică și economică, față de orice dușman potențial.

Supraviețuirea ca entitate a românilor - popor puțin numeros, situat la răspântie de drumuri, se datorează dragostei profunde pentru pământul strămoșesc, nestrămutatei credințe în Dumnezeu și cultului înaintașilor.

În ultimul secol au fost atacate tocmai aceste rădăcini, pentru a disloca și nimici națiunea română, de aceea actul politic necesar consta în crearea și manevrarea unui sistem capabil să rezolve problemele românești. Acest sistem, imbinare de cer și pământ, de realism și ideal, a fost creat de geniul Căpitanului.

Origini

Mișcarea Legionară are ca punct de plecare mișcarea studențească de la 1922, când tineretul și-a exprimat năzuința de afirmare a unei concepții de viață creștine, morale și eroice, în concordanță cu valențele sufletului românesc înăbușit încă de dominațiile străine (generația precedentă care ridicase steagul luptei românești, generația pașoptistă, se încadraseră într-un exces de imitație al Occidentului, având individualitatea aproape anulată).

Gânditorii și bărbații de stat din istoria modernă a României au stimulat energiile creatoare, atingându-se apogeul prin făurirea României întregite, dar crearea unui fenomen similar, cu temelii atât de solide și perspective atât de largi, cum este "fenomenul legionar", a stabilit obiectivele strategice ale luptei de afirmare românească, viața în totalitatea ei, ducând până dincolo de ea, în transcendent.

Pentru prima oară în istoria României o generație a pornit hotărât, disciplinat (din proprie voință), în același gând și suflet, să lupte pentru salvarea ființei naționale, la chemarea fascinantului Căpitan.

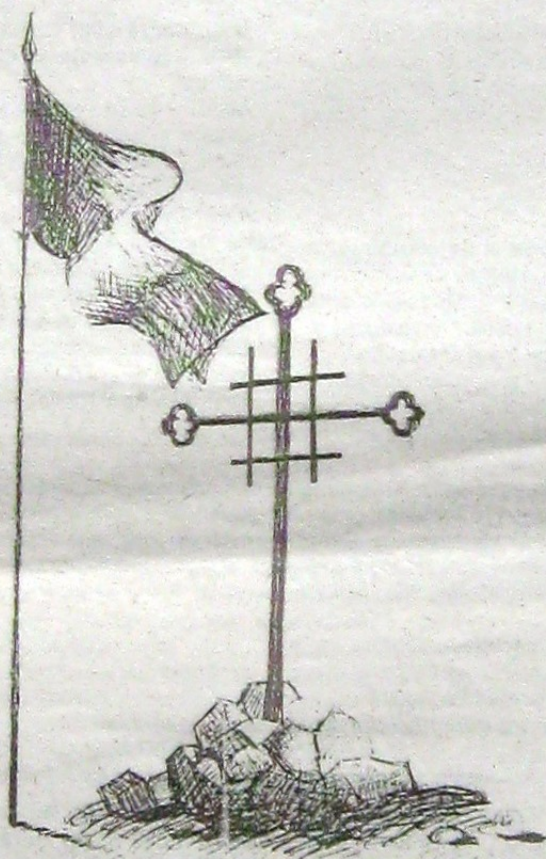
Terenul de luptă: moralitatea

Pentru prima dată în politica românească, Căpitanul a ales terenul moral pentru purtarea luptei, pregătind și armele adecvate. "În acest sens va spune Căpitanul că poporului român nu îi trebuie un mare om politic, ci un mare educator, și că trebuie creat un mediu sufletec, un mediu moral în care să se nască, din care să se hrănească și să crească omul erou." (Const. Papanace)

Originalitatea și invincibilitatea spirituală a Căpitanului constă tocmai în aplicarea principiilor creștine în lupta politică pentru afirmarea idealului de înălțare a neamului, concretizate prin crearea și educarea unei mișcări de elită care să antreneze în lupta pentru regenerare masele (decă întâi crearea unei forțe proprii bazate pe coordonatele eterne ale Binelui adaptate specificului național și apoi organizarea și conducerea acestei forțe în lupta pentru transformarea societății), dinamul acțiunii fiind setea eternă de dreptate a omului și credința în Bine.

Programul

Istoria demonstrează că doar programele, oricât de performante, fiind aplicate de oameni, rămân literă moartă dacă nu există o elită națională conducătoare. Părerea vehiculată atunci (ca și acum) că "oricine poate să ajungă oricând" este contrazisă categoric de evidența că "nu poate fi o elită o clasă în care - aproape fără nici o selecție - oricine poate să intre și să se

mențină. Nu poate fi elită o categorie socială din care lipsește orice severitate, din punct de vedere intelectual sau sufleteșc, la cooptarea de noi membri. Nu poate fi elită un grup social care nu are sentimentul intim și adânc al inegalității create de merit." (M. Manolescu)

Mijloacele de acțiune

Mijloacele de acțiune sunt în concordanță cu înălțimea țelului și cu moralitatea terenului. Principiului de bază al tacticii amorală că "scopul scuză mijloacele" Căpitanul l-a opus imperativul "decât să învingi printr-o mișelie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei" pentru că altfel se schimbă doar persoana învingătorului, mișelă în sine rămânând neschimbată în lume (deci nu lipsă de combativitate, ci luptă, dar dreaptă; "nu pâine cu orice preț, ci onoare cu orice preț").

Dacă Mișcarea s-ar deplasa de pe terenul ei moral pe cel al adversarului (deci imoral) sau dacă ar folosi aceleași arme cu ale lui, chiar dacă ar învinge, în realitate ar fi o falsă victorie (adică înfrângere în esență). Biruința spirituală durează, pe când cea materială e efemeră.

Fanatism?

Scepticismul dizolvant cultivat de tactica satanică prin teme contradictorii, pentru a dizolva orice certitudine, Căpitanul îi opunea afirmarea unei credințe absolute, schimbând în acest fel climatul și construind un teren propice: "Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli" (Corneliu Zelea Codreanu - "Pentru legionari").

Împăcarea cu moartea ridică terenul legionar pe treapta invincibilității. "Acceptarea morții de către Socrate l-a făcut să învingă în veacuri. Crucificarea de pe Golgota a învins moartea. (...) Ideea morții este strâns legată de credința în Dumnezeu. (...) Pe acest teren, toate armele adversarilor rămân neputincioase" (Const. Papanace).

Esența legionară este trăirea idealului, concordanța între vorbă și faptă.

Sobrietatea legionară

Alt principiu pe care se bazează tactica adversarilor (cea satanică și cea amorală) este că, în general, oamenii sunt vanitoși și vulnerabili în fața banilor. Prin adoptarea sobrietății, legionarul devenea independent de materie, asigurându-și astfel oriunde terenul propriu de luptă, chiar în mijlocul celor mai mari tentații: "Trăsătura are un caracter aristocratic, fiindcă a fi sobru (ascet) în sens legionar nu înseamnă a renunța definitiv la materie, ci a domina materia care subjugă atâtea ființe mici" (Const. Papanace).

În ce a constatat violența

Mișcarea nu coboară pe terenul adversarului și nici nu folosește arme din câmpul lui tactic; lupta se poartă numai pe terenul ei, deci nu poate fi depășită decât pe acest teren, iar venirea adversarului pe terenul ei (adică lupta în cadru moral) înseamnă tot un triumf.

La acțiunile negative ale adversarilor Mișcarea a răspuns prin acțiuni pozitive, creatoare (de exemplu, la abuzurile și prigoana autorităților legionarii au reacționat prin lupta în cadrul legilor țării, cu eroismul jertfei).

Doar în cazuri extrem de rare, în legitimă apărare, legionarii au răspuns violenței cu violență, reparând însă în esență păcatul prin ispășirea lui de bună voie (caz unic în istorie).

Mișcarea Legionară - conspirativă?

Pentru cei care mai cred că Mișcarea Legionară ar avea caracter conspirativ poate părea stranie dezvoltarea sistemului tactic al organizației și explicarea articulațiilor acestui sistem. Cartea de față, ca și scrierile fondatorului Legiunii, demonstrează, încă o dată, lipsa de temei a unei asemenea păreri. În concepția legionară, străbătută de lumină și adevăr, "liniile tacticii legionare nu numai că se pot arăta fără primejdie pentru ducerea luptei, dar este chiar necesar să se arate, fiindcă ele indică însuși drumul care duce spre înălțare și înviere pe linia destinului românesc." (Const. Papanace)

Dușmanii Legiunii = dușmanii neamului românesc

Dușmanii renașterii neamului românesc, intuind pericolul ridicat în calea interesele lor de Mișcare, s-au străduit, încă de la apariția ei, s-o extermină fizic și să-i înecă imaginea în valuri de calomnii.

După trei sferturi de secol, spaima dușmanilor în fața invincibilității spirituale a edificiului legionar nu a încetat: s-a transmis copiilor și nepoților, asemeni unei moșteniri, astfel încât devine relativ simplu să identifice un dușman al neamului românesc sau un arivist (grabă și zel suspect în a denatura și stigmatiza legionarismul).

Deși numărul legionarilor actuali este infim, deși tineretul de azi prezintă certitudinea că nu poate urma calea elitei interbelice, deși literatura "verde" constituie o raritate, corul denigrărilor nu încetează.

Dar pentru legionari "nu există înfrângere și dezarmare, căci forța ale cărei unelte vrem noi să fim e etern invincibilă." (Ion Moța - "La Icoană", 1927) și

"CHIAI DACĂ A CĂZUT CĂPITANUL, A RĂMAS METODA!"

Nicoleta Codrin

"Hronic Legionar"

- Aprilie -

1923 - Ion I. Moța este ales președinte al Centrului Studentesc din Cluj "Petrul Maior" (8 aprilie)

1930 - Căpitanul înființează **Garda de Fier**, organizație de tineret împotriva comunismului (13 aprilie)

1934 - Căpitanul și ceilalți conducători legionari sunt achitați de Consiliul de Război și Tribunalul Militar al Capitalei în procesul I. Gh. Duca (5 aprilie)

- Congresul Studentesc anual al UNSCR (Uniunea Națională a Studenților Creștini Români) se ține la Herculane; comandantul legionar Traian Cotigă este ales președinte al UNSCR (20 aprilie)

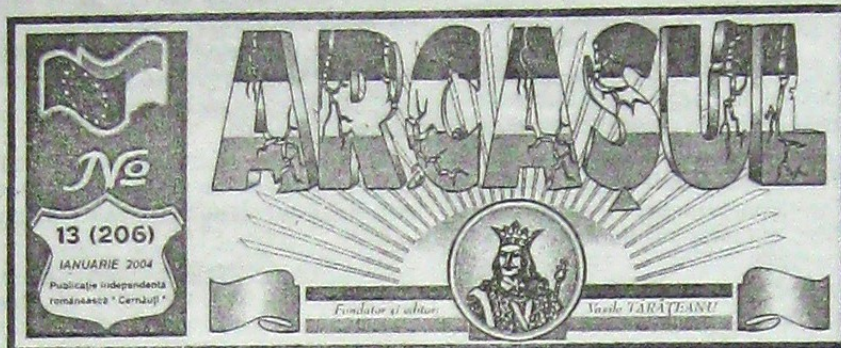
1935 - Congresul studentesc de la Craiova, prezidat de comandantul legionar și președinte al UNSCR, Traian Cotigă, unde Ion I. Moța este ales președinte de onoare al UNSCR (18 aprilie)

1936 - Congresul studentesc de la Tg. Mureș, unde este declarată lupta împotriva corupției politicianiste (2 și 3 aprilie)

- apare la Sibiu cartea "**Cranii de lemn**" - Ion I. Moța (2 aprilie)

ANUL 2004 – ANUL "ȘTEFAN CEL MARE ȘI SFÂNT"

- articol preluat din revista "ARCAȘUL" (din Bucovina DE NORD) -

Am intrat în anul 2004. Anul lui Ștefan cel Mare și Sfânt, anul când se rotunțește o jumătate de mileniu de la trecerea lui în eternitate.

E anul marelui nostru domnitor.

Anul celui care, cu crucea și spada în mână, a știut să apere ca nimeni altul nu numai hotarele țării sale, ci și credința creștină, făcând-o să triumfe în casele și-n sufletele noastre.

Anul celui care a fost numit și pe bună dreptate "Atleta Cristi", adică atletul lui Hristos pe pământ.

Anul celui care constituie mândria noastră, a locuitorilor

Ghioga cu piroane, bici și lance din vremea lui Ștefan Cel Mare

acestor locuri binecuvântate de Dumnezeu pe care a pășit și el, apărându-le de invazia străinilor.

Aflăm cu bucurie că guvernul **patriei noastre istorice - România** - a elaborat un program special de comemorare a lui Ștefan cel Mare și Sfânt, că în acest scop s-au alocat importante mijloace financiare, și că acest program, consacrat împlinirii celor 500 de ani de la moartea neîntrecutului în viteză domnitor, se va desfășura sub înaltul patronaj al președintelui României și sub coordonarea unui Comitet de onoare, prezidat de primul-ministru Adrian Năstase și de Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Teoctist.

De fapt, acest program, după cum ne dăm seama, a și început să se deruleze. Or, chiar la sfârșitul primei decade a lunii curente, președintele României, Ion Iliescu, a deschis, la Vaslui, manifestările ocazionate de comemorarea bătăliei de la Podul Înalt, una dintre nenumăratele victorii reputate de marele nostru domnitor.

Totodată, aflăm că s-a trezit și conducerea Republicii Moldova, că a început să se miște și ea în această direcție: adică să-l pomenească de bine pe cel care a ridicat Moldova în conștiința întregii lumi. Mai mult chiar, liderii chișinăueni au declarat că intenționează să-l

comemoreze pe Ștefan cel Mare și Sfânt cu mai multă ampoare. Atât doar, că faptul acesta, pe noi în loc să ne bucure, ne cam întristează. Căci prin afirmații nechibzuite, Vladimir Voronin, Victor Stepaniuk și alții din tagma lor, declară niște neadevăruri strigătoare la cer, cum că Republica Moldova ar fi, chipurile, moștenitoarea de drept a Moldovei istorice din 1859, că Ștefan cel Mare și Sfânt ar fi doar al lor, că ceilalți s-ar mândri cu el fără de nici un temei.

Bine, fraților, dacă ne sunteți frați de sânge, trebuie să înțelegeți că Ștefan cel Mare și Sfânt este și al nostru, al românilor (moldovenilor) din străvechile ținuturi - nordul Bucovinei, nordul și sudul Basarabiei, fostul ținut al Herței, care acum fac parte din Ucraina. Or, Ștefan cel Mare și Sfânt a trecut pe aici mai des, decât pe la Chișinău. Bătălia de la Valea Cosminului, Dumbrava Roșie, din apropierea Cernăuțului, a fost una dintre cele mai strălucite. La gloria lui Ștefan cel Mare ar putea pretinde într-o anumită măsură și ucrainenii, căci una dintre principesele lor i-a fost soție. Mai mult chiar, confrății noștri ucraineni ar trebui să-l celebreze la fel ca și noi, deoarece primul document care atestă scrisul în limba ucraineană este un cântec consacrat lui Ștefan cel Mare și Sfânt, pe care înaintașii lor i-au iubit și respectat pentru că le-a dat pământuri unde să se așeze cu traiul, să-și facă gospodării, să-și crească copiii. Pentru că le făcea dreptate și-i apăra de cotropitorii străini.

Păcat că în calitatea lor de urmași ai rutenilor, care au fost buni prieteni cu Ștefan cel Mare, orbiți de ură, induși în eroare de false lozinci patriotarde, condamna, discreditează, calomniază acum pe toți cei care nu-s de un sânge cu ei.

Sperăm că acele atacuri nedemne pe care le-au făcut unii dintre ei cum sunt, de exemplu, Leonte Sanduleac, Petro Kobevko și alții de teapa lor care l-au comparat pe domnitorul nostru cu Gînghis Han și cu alți cotropitori, sunt niște incidente, greșeli, erori, de care autorii lor își vor aduce aminte cu rușine. Desigur, dacă obrazul lor nu s-a îngroșat prea tare ca acest sentiment nobil să-l mai poată pătrunde.

Vasile TĂRĂȚEANU

Marșul legionarilor vrânceni

(fragment)

Ștefan Vodă al Moldovei
Fost-a pe la noi prin munți
Și-a găsit în codrii noștri
Șoimi viteji, războinici mulți.
Tot așa tu, Căpitane,
Urcă pe-ale Putnei văi
Și-ți vom da batalioane
De legionari flăcăi.

Știm că tu de multă vreme
Aprig lupti ca un erou
Să scapi țara care geme
Și să-i dai un suflet nou

Am auzit prima oară de el în urmă cu 15 ani, la postul de radio „Europa Liberă”, prin vocea tabacică a Monicăi Lovinescu. Nu pentru cele câteva poezii apărute arareori în publicațiile literare, ci pentru că era păzit atunci de securitatea ceaușistă pentru convingerile sale anticomuniste. De fapt, un fel de domiciliu obligatoriu, fără plimbări și fără vizite, în rest totul fiind normal: televizorul alb-negru funcționa în cele două ore de emisiune pe zi, în frigider se găsea mereu ceva de ale gurii, caloriferul, așa anemic cum era, nu-și dăduse duhul, telefonul zbârnâia, presa era zilnic adusă de factor în cutia poștală.

Aceste „privațiuni” au fost recompensate din plin la finele lui decembrie '89. Pentru disidența lui, POETUL a făcut parte din C.P.U.N. și de aici - majore realizări personale: **președinte al Uniunii Scriitorilor din România pentru o perioadă**, deplasări dese în străinătate, în locul apartamentului din Piața Dorobanți unde fusese sechestrat a primit un ditamai viloi la șoseaua de vis-a-vis de Parcul Herăstrău, mașină de lux la scară, dar și o modernă tipografie primită gratuit din Germania.

Dintr-un „ilustru aproape anonim” a devenit vedetă la televiziune. Invitațiile au început să curgă gârle de la mai toate posturile T.V. nu pentru felul matur de a aborda problemele de tot felul, ci pentru modul „miștocăresc” inconfundabil, de speță ialomițeană de persiflare și „luare în balon”. Prezența lui în emisiune este „o pată de culoare”; show-ul este asigurat în lumea de azi în care rațiunea pierde în fața senzației. Nu-i stă în față nici remarcabilul muzician Iosif Sava: îi pomenește numele, fixează un punct pe plafonul studioului, ochii i se măresc, vocea i se subțiază, iar prin strungăreața dinților ejaculează veninul; omul e mai de nimic, habar nu are, „știe poetul de ce”: deoarece el în fragedă copilărie probabil că a fost un fel de Mozart! Se bate pe burtă cu președintele țării, Ion Iliescu, pe care tot el îl întreabă și tot el răspunde, vrea să-l sfășie pe Corneliu Vadim Tudor, dar are dinți prea mărunți pentru blana și colții acestuia.

Omul vrea să se reliefeze cu orice preț în toate domeniile, vrea „binele” tuturor și se vrea inepuizabil în lupta pe care duce doar cu armele zeflemelei.

A abandonat aproape poezia și a scos în schimb o revistă Playboy românesc pe care a botezat-o „**PLAI CU BOF**” (frumos nume), deoarece îi lipsește carul din cauză, că ... oștea s-a vârat demult în gard!

Pentru felul lui de a fi, mereu agitat și mereu acuzator, a fost poreclit de cei din branșa lui „maimuțoi” sau „poetul măscărici”.

Când nu apare la televizor aruncă - tot cu venin - în tot ceea ce scrie, cerneala nefiindu-i, ca atare, folosită. Terenul este încă prielnic deoarece, pierzându-ne identitatea, trebuie să o căutăm cu lupa în cotloanele tranziției, nu?

În „**Jurnalul Național**” de vineri 19 martie 2004, POETUL vrea iar să ne descrețească frunțile și să mai uităm de viața grea de zi cu zi, afirmând într-un articol intitulat „**Ce știm despre ce nu știm**” că cei doi martiri legionari Ion Moța și Vasile Marin n-au murit la 13 ianuarie 1937 Majadahonda luptând împotriva comunismului și pentru religia și civilizația creștină, ci ... „**într-o cărciumă andaluză, prinși sub un bombardament**” (!!!?)

Prezenta sa cultură îl face pe poet să confunde însorita Andaluzie din sudul Spaniei cu partea central-nordică unde se află Majadahonda, dar dacă e vorba de hazul ieftin de doi bani, sudul și nordul sunt totuna, la fel ca și estul și vestul, ca Bahluiul și Mississippi, ca Măcinul și Everestul.

Eu, care am fost în cărciumile andaluziene, mici ca spațiu, dar destul de răspândite în Sevilla și Granada, completez că au mai toate câte un chitarist, iar cele mai arătoase au și un „supliment” feminin care-și unduiește trupul zvelt în ritmul trepidant al castanietelor și al strigătelor „ole, ole!” în timp ce mesenii beau licoarea dulceag-parfumată a vinurilor negru-rubinii de Malaga.

Moartea dramatică a lui Moța și Marin în tranșeele care despărțeau două lumi - cea a civilizației creștine și cea a comunismului barbar, sunt evocate în cuvinte simple de camarazii lor de luptă: Bănică Dobre în cartea „**Crucificații**”, Nicolae Totu în „**Însemnări de pe front**” și preotul Dumitrescu-Borșa în „**Cea mai mare jertfă legionară**”. Spațiul nu ne permite să descriem pe larg eroismul lor, ne vom limita doar la câteva

rânduri scrise de Bănică Dobre: „**Ionel Moța ne strigă: dacă suntem încurajați nu cade prizonier nimeni. Murim mai bine toți împreună! Sunt cele din urmă cuvinte pe care le-am auzit de la el**”.

Moartea celor doi din elita legionară l-a sensibilizat și pe marele nostru istoric de talie mondială Nicolae Iorga, care se știe că nu a avut simpatii legionare - din contră, a fost asasinat de gloanțele simiste. Iată însă ce scria Nicolae Iorga în ziarul „**Neamul Românesc**” din 19 ian. 1937 (articolul intitulat: „**Doi băieți viteji: Moța și Marin**”): „**Luptând pentru credința lor creștină și pentru cinstea poporului lor, pentru ce este etern, scump și curat în latinitatea nebolșevizată, doi tineri Români, doi băieți viteji, Moța și Marin, au căzut înaintea Madridului apărut de Roșii**”.

Dar să vedem ce mai spune mai jos poetul fără pană, dar înzestrat cu fantezie maladivă: „**Pușcașul Marin și colegul său Moța au fost aduși în țară în două sicrie pompoase și, în gara de Nord, Garda și Căpitanul au pus la cale un măreț spectacol sportivo-religios, cu zeci de preoți, sute de coroane de flori și mii de flăcăi și plete despletite, de parcă pe catafalc ar fi căzut doi mieluși nevinovați, nu doi teroriști mioritici. O frază unde fiecare cuvânt este o calomnie, un neadevăr, dar „strâns cu ușa”, poetul îți va spune foarte probabil, cu un zâmbet forțat, că a folosit o „metaforă” sau o „figură de stil**”.

Cele două sicrie „pompoase” (cum or fi fost ele?) erau două sicrie de plumb, sigilate, folosite întotdeauna la transportul pe distanțe lungi (dintr-o țară în alta);

- „spectacol sportiv” - nu ne amintim ca în timpul vieții Căpitanului să fi existat vreun club legionar;

- nu au fost „zeci de preoți”, ci sute de preoți, aproape o mie;

- „mi de flăcăi și fete despletite” (!?) - poate erau, în viziunea halucinantă a poetului, majorete care, în ritmul unei muzici stridente, aruncau confeti alb-verde, la trecerea celor doi „teroriști mioritici”...

Nici un incident, nici o ambuscadă. În darea de seamă a Direcției generale a Poliției privind sosirea la București a trenului special care aducea corpurile eroilor legionari Moța și Marin se specifică: „**În interiorul Gării de Nord, patru plutoane de legionari, toți în uniforme, având un efectiv de circa 500 de oameni, formau puternice cordoane pentru ordine și disciplină, începând de la linia de sosire nr. 7, pe care urma să intre trenul special și până la ieșirea din gară**”.

Poetul, care s-a considerat a fi o victimă a regimului comunist fără să știe cum arată interiorul unei celule din închisoare, îi ia în schimb în „balon”, după cum am arătat, pe cei care și-au dat viața pe câmpul de luptă căzuți sub bombardamentul armatelor ateiste!

El este acum un prosper om de afaceri, a devenit „castelan” - având un mic domeniu pe malul Dunării, la Cetate, unde tinde să devină un amfitrion la scară mai mare, în genul lui Eugen Lovinescu. A cam rupt-o cu poezia, nu-i mai apare de multă vreme nici o rimă în presa literară, nu i se vede chipul la nici o dezbatere televizată pe vreo anumită temă culturală, dar, așa cum se vede, la toate cancanurile politice ieftine este în prima linie, prezența lui fiind „sarea și piperul”, „culoarea” pentru spectatorul (într-un fel, „delicvent”) căruia îi place să-și „omoare timpul” în detrimentul vizionării unui film bun sau al lecturării unei cărți.

Dar cine este poetul, acest (pe moment) „**Mister NO?**” Îl recunoașteți lesne: am dat destule elemente care să-l identifice. Dacă nu, atunci „**mănăstire-ntr-un picior, ghici ciupercă cine-i?**” Să dăm filmul înapoi cu aproape 15 ani, la sfârșitul lunii decembrie '89, când a apărut prima dată la T.V. O scenă devenită, cu trecerea anilor, o emblemă pentru televiziunea liberă de astăzi. Poetul, îmbrăcat într-un pulover de lână închis la gât, era în fața unui grup numeros de revoluționari, având alături de el pe actorul Ion Caramitru care i-a șoptit „**MIRCEA, fă-te că lucrezi!**” Sfat pe care l-a ascultat: și astăzi „se face” în tot ce vrea să realizeze spre binele celor din aproape. Este și asta o meserie.

Și încă ceva: în țările civilizate, orice ziar care se respectă, pentru a nu-și pierde credibilitatea în rândurile cititorilor săi, nu publică articole care nu reflectă veridic realitatea, care deformează în mod vătător sub masca ironiei ieftine. Orice redactor șef are lângă biroul său, pentru această operație estetică, un coș pentru aruncat hârtiile.

Se pare însă că la „**Jurnalul Național**” coșul pentru hârtii este în permanență gol.

Emilian Ghika

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"

- premii în cărți -

Condiții de participare:

- vârsta max. 35 ani;

- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 15 a lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: Ce a fost "LANC" și care au fost relațiile lui Corneliu Zelea Codreanu cu LANC? a fost dat de doi tineri - de data aceasta - Mircea Mocanu (29 ani) și Vlad Brebu (34 ani), ambii din Roman, care au câștigat fiecare câte un exemplar din cartea "Crez de generație" a lui Vasile Marin.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL: LANC, Liga Apărării Național-Creștine, înființată la 23 martie 1923 sub conducerea prof. univ. ieșean A. C. Cuza, organizație naționalistă, a canalizat inițial aspirațiile tineretului universitar.

Corneliu Zelea Codreanu a fost șeful tineretului în cadrul LANC.

Dezamăgit de antisemitismul violent, de demagogia și politicianismul Ligii, viitorul Căpitan a fondat propria organizație, urmat, în decursul timpului, de majoritatea tineretului român creștin și naționalist.

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Ce știți despre Mișcarea studențească?

PREMIU: "Destinul unei generații" (conține două lucrări reeditate într-un singur volum: "Mihai Eminescu - un mare precursor al legionarismului românesc" și "Geneza și urmările lui 10 dec. 1922") - Const. Papanace.

Poșta redacției

Titu Călin - Târgoviște: Nu-mi dau seama dacă într-adevăr am reușit să creăm - așa cum ne complimentați dvs. - "o revistă decentă, diversificată, care <<trăiește>> și scrie pe înțelesul tuturor, poartă dialog cu cititorii, care conține și istorie națională, și legionară, și actualitate, și, mai ales, atitudine în legătură cu ceea ce se întâmplă azi" - dar vă asigur că ne străduim în acest sens.

Răzvan Iorga - București: Ne scrieți că aveți o mică "comoră", un număr al revistei "Pământul strămoșesc" și ne sugerați că așa ar trebui să se numească revista noastră, cu specificația de "seria a doua". Ne-am gândit și noi la propunerea dvs., dar am renunțat pentru că am vrut să avem un titlu nou care să spună cititorului de la început cine suntem. Specificația "seria a doua", nu aveți de unde să știți, nu ar fi fost corectă, întrucât "Pământul strămoșesc" a apărut și la Buenos Aires, începând din 1952. Fondator a fost Ilie Gârneață, unul dintre fondatorii Legiunii, comandant al Bunei Vestiri, alături de Dumitru Găzdaru, remarcabil om de cultură, fost profesor de Filologie Romanică la Universitatea din Iași. În 1940 D. Găzdaru a plecat ca director al Academiei Române de la Roma, ca apoi să aleagă calea, de neîntors, a refugului. Revista a avut o înaltă tinută, la ea colaborând personalități (atâtea câte au mai rămas), din linia întâi legionară. Dintr-un articol al lui D. Găzdaru vă redăm un fragment: "Mai compacti și mai organizați au fost legionarii care, grație nerodei

revoluției a lui Horia Sima, au căutat să se pună la adăpost de prigoana mareșalului Antonescu și, deci, nu au fost surprinși nici de ocupația bolșevică. Dar urmarea nefastă a moștenirii lui Corneliu Zelea Codreanu de către un agitator infantil și sinistru, cocoșat acolo prin decizia extralegionară și perversă a lui Carol al II-lea, urmată apoi de cramponarea uzurpatorului, întocmai ca un vâsc, pe trupul Legiunii exilate, a dus rapid la sfărâmarea unității din pribegie. Agitațiile bezmetice care, în țară, provocaseră asasinarea Căpitanului, au fost aici, în exil, acidul coroziv al rezistenței, în loc de cheag al blocului expatriat".

Galiș Viorel - Suceava: Într-adevăr, F. D. C. este prescurtarea Frățiilor de Cruce despre care, cu sinceritate, ne spuneți că nu știți nimic, deși ați depășit vârsta de 20 de ani, întrucât nu aveți nici o sursă de documentare. Cea mai bună carte care tratează această problemă "Frăția de Cruce", scrisă de Gh. Gh. Istrate și apărută în 1937, pe care noi o avem și v-o putem împrumuta. Prima Frăție de Cruce naționalistă și ortodoxă a luat ființă la 4 mai 1924, la Iași, din inițiativa Căpitanului, apoi la scurt timp s-a mai înființat o Frăție de Cruce la Focșani (numită "Vrancea"), iar în toamna aceluiași an au mai luat ființă alte Frății de Cruce la Vaslui, Neamț, Bacău, Botoșani și Bârlad. Șeful Frățiilor de Cruce pe țară era Ion Moța. Cel care a gândit înființarea lor, Căpitanul, voia ca tineretul "să fie ferit și izolat de politicianism și infecția lui". Frăția de Cruce înseamnă frăția până la moarte în jurul Crucii a acelora care simt în sufletul lor scântea sfântă a iubirii pentru țărâna românească.

Silviu Chifușor - Rădăuți: Într-adevăr, în preajma alegerilor din 1937 Căpitanul a încheiat un pact de neagresiune electorală cu Partidul Național Țărănesc condus de Iuliu Maniu. Respectând adevărul istoric, completăm informația solicitată de dvs., precizând că la pactul dintre partidul "Totul Pentru Țară" și PNȚ au aderat și Partidul liberal - aripa Gh. Brătianu, Partidul Agrarian condus de C-tin Argetoianu, Blocul evreiesc condus de Willy Filderman și Partidul Țărănesc radical al lui Grigore Iulian.

Iordache Mauri - Galați: Faceți un "top" al celor trei publicații lunare legionare care apar, concomitent, în Capitală și ne calificați pe locul întâi. Vă mulțumim pentru apreciere, cu afirmația cealaltă, că actualmente este o "penurie" de presă nu suntem decât parțial de acord cu dvs. Nu știu ce vârstă aveți; dacă faceți comparație între presa de astăzi și cea existentă în anii comunismului, vă dăm dreptate, întrucât atunci cotidienele bucureștene, cu număr mic de pagini (4 - 6), le puteai număra pe degetele unei singure mâini! Altfel stăteau însă lucrurile cu presa interbelică: printre multe altele, în București se tipăreau nu mai puțin de trei cotidiane, în remarcabile condiții grafice - este vorba de "Bukarest tagenblatt" (în germană) și "L Independance Roumaine" (în franceză), organ al Partidului Național Liberal și "Le Moment" (în franceză) apropiat de cercurile Ministerului de Externe. Să mai precizăm că populația Bucureștiului de atunci număra doar circa 1/3 din cea de astăzi.

Toma Ionel - Călărași: Dacă doriți să deveniți colaborator al revistei sunteți binevenit. Dar cum să vă sugerăm noi "orice temă care ne-ar interesa, din orice domeniu"? Chiar așa de atotcunoscător, în toate, sunteți? Noi nu dăm indicații, articolele trimise apar numai dacă sunt pe linia revistei. Manuscrisele care văd lumina tiparului nu sunt remunerate, întrucât nu dispunem de fonduri (și nimeni din colegiul de redacție nu este remunerat). Dacă veniți în Capitală, poate ne faceți o vizită, ne-ar face plăcere să vă cunoaștem.

E. Ghika

NOTĂ REDACȚIONALĂ: Abonamente anuale se fac pe adresa: Emilian Georgescu, str. Ghiociei nr. 23, sect. 2, București. Prețul abonamentului este de 120.000 lei (lunile apr. - dec. 2004, pt. 1 ex. în țară); cei care doresc mai multe exemplare adaugă prețul celorlalte ex. suplimentare.

Redactor șef:

Colegiul de redacție:

Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghika, Cornelii Mihai

Nicolae Badea

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București
(zona Circului - intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Vineri, între orele 15⁰⁰ - 19⁰⁰

tel.: (021) 322 3832 și (021) 610 3578 sau 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com